Av. ABDURRAHİM DEDE

# Kalpler Kimin Elinde

*Müslim KOPUZ*

D&D
YAYINLARI

# KALPLER KİMİN ELİNDE MÜSLİM KOPUZ

Abdurrahim DEDE

D&D
YAYINLARI

# KALPLER KİMİN ELİNDE MÜSLİM KOPUZ

Abdurrahim DEDE

**Editör:** DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

**Kapak ve İç Sayfa Tasarımı:** Tuncay ÖZTÜRK

1. Baskı / İstanbul - Eylül 2025

**ISBN :** 978-625-95607-5-5

**Yayıncı Sertfika No:** 47095

**Abdurrahim DEDE**

*Bu kitabın yayın hakları DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş. ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.*

**DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.**

Yıldırım Oğuz Göker Cad. No: 11 Akatlar - Beşiktaş / İSTANBUL

**Baskı ve Cilt:**

VEYSEL TOPUZ

Karagümrük Küçükdeğirmen Sk. No: 11/1 Fatih / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48132

WhatsApp: +90 530 132 01 34

# KALPLER KİMİN ELİNDE
# MÜSLİM KOPUZ

# İÇİNDEKİLER

Ön Söz ..... 13

1. “Kayıp Dosya” ..... 15
2. Silinen Kanıtlar, Yaşanan Acılar ..... 21
3. Yanlış Belgeler, Yanlış Kararlar ..... 27
4. Umudun Tükenmediği Yerler ..... 33
5. Cevizin Sırrı Ve Adaletin Mucizesi..... 39
6. “Helal Kazancın Kaybolduğu An..... 45
7. Bır Mucize Mi, Tesadüf Mü?..... 51
8. Tesadüf Mü, İlahi İşaret Mi? ..... 57
9. Eyvallah Şehri ..... 63
10. Şükürün Gücü ..... 73
11. Adaletin Gölgesinde..... 79
12. Değişen Zamanlar, Değişmeyen İnançlar ..... 87
13. Zerre Miktarın İnanılmaz Etkisi..... 93
14. Siyasetin Kurbanları..... 99
15. Suçsuzluğun Cezası ..... 105
16. Bir Dostun Hançeri ..... 111
17. Aç Karnın Kararları..... 117
18. Kedi Tüy Döker, Bakan Terler..... 123
19. Bir Davanın Seyri: Kediden Bakana..... 129
20. Bir Gazetecinin Kabusu ..... 135
21. İnsan Hikayesi Mi, Komplo Teorisi Mi? ..... 143
22. Adalet Zaferi Mi, Adaletsizlik Mi? ..... 151
23. Kalbin Fısıltıları: Bir İmanın Doğuşu ..... 159
24. Zalimin Aynası: İnsan ..... 165

25. Kan Bağlarının Gücü: Miras Ve İhanet..... 171
26. Kardeşlerin Sınavı..... 177
27. Mirasın Gölgesinde Kaybolan İnsanlık ..... 183
28. Aciliyet: Vasiyetnameniz Geçerli Mi? ..... 189
29. Vasiyet Mi, Adaletsizlik Mi?..... 195

**ABDURRAHİM DEDE**

Eğitim hayatına, dünyaya geldiği (1954) İskeçe'de başlayan ve 1971'de Türkiye'ye yerleşen Dede, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunudur. "İş Adamı" ve "Hukukçu" kimliklerini, "Yazarlık" misyonuyla bütünleştiren Dede, genç yaşlarından bu yana yazın dünyasının içinde olmuş; siyasi, edebi ve tarihi kitaplar kaleme almıştır. Uzun yıllardır gönüllü olarak tarih-folklor araştırmacılığı yapan; bu doğrultuda hazırladığı derleme ve makaleleriyle tanınan Dede, halk edebiyatı alanında çok sayıda eser vermiştir. Batı Trakya Türkleri'nin tarihi üzerine araştırmalar yapıp, yerinde incelemelerde bulunan Dede'nin, bölge basınında yayınlanan şiir, mani ve hikâyeleri de bulunmaktadır. Yazarın şiirleri, TC Milli Eğitim Bakanlığı müfredatına da girmiş (2004) ve bazı eserleri TC Kültür Bakanlığı tarafından basılmıştır. Son yıllarda okurlarını, hayat ve mesleki deneyimlerini paylaştığı özgün eserlerle de buluşturan; yalın- samimi dili ve tüm kainatı kucaklayan evrensel bakış açısıyla, her yaştan, her ulustan insana hitap etmeyi başaran yazarın kitapları, İngilizce ve Yunanca'ya da çevrilmiştir.

**ESERLERİ**

1- Rumeli'nde Bırakılanlar (1975)
2- İnhanlı Destanı (1977)
3- Batı Trakya Türk Folkloru (1978)
4- Balkanlarda Türk İstiklâl Hareketleri (1978)
5- İskeçe'deki Türk Eserleri (1984)
6- Azınlıklar Ezilmemeli (1984)
7- Bulgaristan'daki Müslüman Türklerin Dramı (1985)
8- Hak Verilmez Alınır (1988)
9- Azınlık Musalla Taşında (1988)
10- Batı Trakya Manileri (1989)
11- Tarih ve Memleketim (2004)
12- Pomaklar veya Ahîyanlar (2012)
13- Kosturma Esareti (2013)
14- Kırım'da İlk Ezanlar (2015)
15- Damdan Düşen Avukat (2021)
16- Güneş Nasihatleri (2021)
17- Ben de İnsanım (2022)
18- Batı Trakya Köyleri ve Tarihi (2024)
19- Benim Avukatım Var (2024)
20- Var'la Yok'un Hikâyesi (2024)
21- Var'la Yok'un Hikâyesi / Rabbimle Alışveriş (2024)
22- Var'la Yok'un Hikâyesi / Rabbimin Memleketi (2024)
23- Var'la Yok'un Hikâyesi / Rabbimin Hediyeleri (2024)
24- Davam İçin Avukat Olmak (2024)
25- Mesh -Dönüşüm (2025)
26- Zulmün İçindeki Adalet (2025)
27- Deha mı Dolandırıcılık mı (2025)
28- 1441 No'lu Parsel (2025)
29- Şiir Yüklü Bulut (2025)
30- Barut ile Ateşin Birlikteliği (2025)

31- Gnothi Seafton- Kendini Bil (2025)
32- Herkes Halife (2025)
33- Miraç (2025)
34- Evini Arayan Babam (2025)
35- Kızıldeli Sultan (2025)
36- Yavuz'un Çatlak Dedesi (2025)
37- Pipina'nın Eşi (2025)
38- Ay Dede (2025)
39- Kızlarımın Rüyası -KidsNook (2025)
40- Bize Nasıl Kıydılar (2025)
41- Güç (2025)
42- Rabbimin Okulu (2025)
43- Eyvallah Şehri (2025)
44- Kalpler Kimin Elinde (2025)
45- İyilikten Maraz Doğar mı (2025)
46- Tevbenin Gücü (2025)
47- Piyango (2025)
48- Tanrının Yeryüzündeki İşaretleri (2025)
49- Göbek Kordonu (2025)
50- Dr. Duygu (2025)
51- Şöhret (2025)
52- Minicik Biricik (2025)
53- Yalova'nın Zengini (2025)
54- Şeytanın Avukatı (2025)
55- Tek miyim- Çok muyum (2025)
56- Kökler ve Gövdeler (2025)
57- Güneş Doğup Batar mı? (2025)
58- İdam Mahkumları (2025)
59- Vuleftis (2025)
60- Köpekler (2025)
61- Yeniden Diriliş (2025)
62- Yazar Avcıları (2025)

63- Puf Çiçeği- Karahindiba (2025)
64- Hırsız Kim? (2025)
65- Kabil'in Avukatı (2025)
66- Salyangoz (2025)
67- Düşünüyorum Öyleyse Araştırıyorum (2025)
68- Yol Arkadaşım Refik (Chat GPT Macerası) (2025)
69- Yol Arkadaşım Refik ile Beyin Fırtınası (2025)
70- Yol Arkadaşım Refik ile Kur'an-ı Kerim Tefsir Denemesi (2025)
71- Ölüm Yalanmış (2025)
72- Hüsran (2025)
73- Refik'te irade var mı? (2025)
74- Allah'ın Ailesi (2025)
75- Yücel'in Tavukları (2025)
76- İneğe Neden Taptım (2025)
77- İstanbullu Maria (2025)
78- Bisiklet (2025)
79- Kaplumbağa Ninja Kamil (2025)
80- Kölelik (2025)
81- Yaratılış (2025)
82- Dünyanın Yönetimi (2025)
83- Dimokritos'un Avukatı -I- (2025)
84- Biri Beni Gözetliyor- Dimokritos'un Avukatı -II- (2025)
85- Cosmo Lingua/ Kâinatın Dili- Dimokritos'un Avukatı -III- (2025)

# ÖN SÖZ

Her insanın hikâyesi, birbirine benzeyen küçük detayların ardında yatan derin farklılıkları taşır. Bu kitap, adalet arayışının ince yollarında ilerleyen, sıradan bir matbaacının sıradışı serüvenini anlatıyor. Müslim Kopuz, yalnızca bir hukuki mücadelenin kahramanı değil; insanlığın, mazlumiyetin ve umudun da sembolü. Onun hikâyesi, adaletin tecelli yollarını sorgularken, her ayrıntıda kaderin ince dokunuşlarını hissettiriyor.

Bu eser, hem adalet mekanizmasının işleyişine dair benzersiz bir bakış açısı sunuyor hem de insanlığın derinliklerine dokunuyor. Bir hikâye, bir ders ve bir umut… Sayfalar arasında ilerlerken siz de kendinizi Müslim Bey'in yanında adalet ararken bulacaksınız. Unutmayın, hakikat bazen en karanlık yollardan doğar.

# 1.
# “KAYIP DOSYA”

Adliyeye gönderdiğimiz meslektaşımız telefonla aradı bizi. Şaşkındı: "Abi," diyordu, "İnfaz Savcılığı'ndan arıyorum. Görevli arkadaşlar burayı alt üst ettiler. Bana verdiğiniz dosya burada yok. İnfaza böyle bir dosya intikal etmemiş. Ne yapayım?"

"Mümkün değil" dedim meslektaşıma. "Cezası kesinleşmiş bir dosya bu. Üç senedir infaza düşmemiş olması olacak iş değil. Bir daha baktır lütfen."

Bu dosya, Müslim Kopuz'un dosyasıydı. Ve işte Müslim Bey karşımdaydı. Boynu büküktü. Hani bazı saf insanlar için "adam bir damla su mübarek" derler ya, Müslim Bey de öyle olduğuna inandığım biriydi. Devletçe onanmış, tasdik edilmiş raporlara göre %70 engelliydi. Ayağında trafik kazası sebebiyle sakatlık kalmıştı. Hiçbir hukuki problemi olmadığını biliyordum. O benim dostumdu. Matbaacıydı, kitaplarımı basan yerin sahibiydi. Benden de dört yaş küçüktü; yani 66 yaşlarında falandı.

Bu sabah telefon etmiş, büyük bir nezaket ve saygıyla randevu talep etmişti. "Hemen gel," dedim. Geldi.

"Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum abi," dedi. "Benim birkaç tane davam var, problemim var. Gerçi bir avukatım var ama ondan bilgi alamıyorum bir türlü. 'Yok bir şey,' deyip duruyor. Ama ben rahat değilim. Altı buçuk sene mahkumiyetim var. 'İstinafta,' deyip duruyor, önemsemiyor. Senden rica etsem bir baksan dosyalarıma, olmaz mı?"

"Tabii ki kardeşim," dedim. "Başım gözüm üstüne.

Ama senin bir suç işleyip bir de ceza almış olabileceğini düşünemiyorum. Hafsalam almıyor. Ne yapmış olabilirsin ki? Ben de çok merak ettim. Ama dur, anlatma. Sen e-Devlet şifreni ver, oradan bir baktırayım."

Arkadaşlarım e-Devlet üzerinden dosyasına baktılar ve birazdan istinaf kararını getirdiler. Hemen hüküm bölümüne baktım. Müslim Bey'in avukatının yaptığı istinaf gerekçeleri yerinde görülmemiş. Bu yüzden CMK'nın 280/1-a maddesi uyarınca istinaf başvurusunun esastan reddine kesin olarak karar verilmişti. Karar tarihine bakıyorum: 2021. Kararın kesinleştiği tarihten üç yıl geçmiş.

"Müslim Bey, sen hapiste yatıp çıktın mı yoksa?" dedim. "Yok abi," dedi. "Yatmadım. Kararın kesinleştiğini şimdi sizden öğrendim. Hem de 2021'de kesinleşmiş, öyle mi?" "Evet." "Avukatım bana hiç söylemedi." "Allah Allah, çok garip," dedim. "Neyse, ben hemen adliyeye bir avukat arkadaşımı gönderiyorum. İnfaz savcılığına bir bakalım, işin aslı oradan anlaşılır."

Adliyeye gönderdiğim meslektaşım tekrar aradı: "Abi yok. Bu dosya infaza düşmemiş. Buradaki arkadaşlar da hayret etti. Onlara gösterdiğim karar için 'herhalde sahte bir karar bu' dediler. Hatta yedekte duran dosyalara bile baktılar. Asla böyle bir dosya yok. İsterseniz karar veren mahkemeye gidip bakayım."

"Sakın ha," dedim, "karıştırma ve dokunma. Ofise hemen dön."

Müslim Bey'e döndüm. Masumiyet her tarafından akıp dökülüyordu. Mazlum bir hali vardı ama nedense mancınıkla Nemrut tarafından ateşe fırlatılan Hz. İbrahim'in emniyet ve güvenini görüyordum yüzünde. Adeta, "Ben Rabbimin memleketinde yaşıyorum. Bu

memleketin tek hakimi, tek sahibi, tek yöneticisi O'dur. O'nun hükmü ne güzeldir. Dilerse cemaliyle, dilerse celaliyle tecelli eder. Cemali de celali de ne güzeldir.

Olan bitenlerin benimle bir alakası yok ağabey. Kesinleşmiş altı buçuk senelik mahkumiyet kararını ben durdurmadım. Benimle alakası yok" diyordu.

Müslim'e nasıl baktım bilmiyorum. "Ağabey, bana öyle tuhaf tuhaf bakmasanız," dedi. "Suçluluk hissettiriyorsunuz bana." "Zaten suçlusun Müslim Bey," dedim. "Hem de kesinleşmiş mahkeme kararıyla. Ne var ki, ne olduysa olmuş İnfazın durdurulmuş birisi tarafından. Kim bu?" "Vallahi ben bir şey yapmadım ağabey," dedi. "Bilgim bile yoktu, sizden öğrendim şimdi."

"Peki Müslim Bey, peki," dedim. Kalemi aldım ve aşağıdaki satırları yazdım:

**Güneş Nasihati:**

*Yaratıcının davranışını*
*Hiç kimse öngöremez.*
*Onun nasıl tecelli edeceğini*
*Hiçbir şekilde bilemez.*
*Çünkü sınırlanamaz O.*
*Dilerse celaliyle,*
*Dilerse cemaliyle*
*Tecelli eder.*
*Sırtınızı ona verin.*
*Hayal kırıklığı yaşamayın*
*Ve bilin ki*
*Velali de mahza rahmettir.*
*Ve hayrınızadır.*
*Aklınızı kullanır, düşünürseniz,*
*Velalin içindeki hayrı görürsünüz.*

# 2.

# SİLİNEN KANITLAR, YAŞANAN ACILAR

İnfazı durduran belliydi. Ancak bu durdurma işini kim kullanarak, kimin vasıtasıyla yapmıştı? Çünkü Allah bütün işlerini sebepler vasıtasıyla yapar. Sebepler bazen dua olur, bazen kudret eline dönüşür. İşte bunu da aklımızı kullanarak bulmak bize düşüyordu.

Avukatlar, vekalet sunmasalar dahi adliyedeki gizlilik kararı olmayan tüm dosyalara bakabilme hakkına sahiptirler. Bir arkadaşımızı adliyeye gönderip, mahkumiyet kararı veren mahkeme kaleminden dosyayı sorgulattık. Dosya Yargıtay'da görünüyordu ve mahkemesinde kesinleşme ile ilgili bir bilgi ve kayıt yoktu. Ancak, e-Devlet şifresiyle bilgisayardan Yargıtay'ı sorgulayınca dosyayı bulduk. Dosya, Vergi Usul Kanunu'na muhalefet suçlarına bakan ceza dairesindeydi ve "arşivde" olarak görünüyordu. Yani dosya, üç yıldır sırasını bekliyordu görüşülmek için.

Peki, ama kesinleşmiş mahkumiyet kararının temyizi yoktu ki! Bu dosyayı kim ve nasıl temyiz etmişti? Ve bu temyiz nasıl kabul edilmiş olabilirdi?

Arayan bulmaz mı? Mevlasını arayan Mevla'yı, belasını arayan da belayı bulur şüphesiz. Biz tabi ki belayı değil, belayı rahmete çeviren, tecelli eden sebebi bulduk. Sebep, Türkiye Cumhuriyeti Maliye Bakanlığı Gelir İdaresi Başkanlığı'ydı. İstinaf mahkemesinin kararını temyiz etmişti Maliye Bakanlığı. Ve temyiz üzerine dosya, içindeki kesinleşmiş kararla birlikte Yargıtay'a gönderilmişti.

Kesinleşmenin infaz savcılığına düşmemesinin ve bu sürede Müslim Bey'in hapse girmemesinin sebebi buydu. Önemine ve ibretine binaen, Maliye Bakanlığı'nın temyiz dilekçesini aynen okumak istiyorum:

**Temyiz Talebi**

Katılan Vekili: …

Suç: İstanbul Vergi Dairesi Başkanlığı

Sanıklar:

**1.** Müslim Kopuz,

**2.** Süleyman …,

**3.** Melek Kopuz

Tebliğ Tarihi: …

Konu: Temyiz dilekçemizin sunulması ve sanık Süleyman hakkında 2021 tarihinde verilen beraat kararının bozulması talebimizdir.

**Açıklamalar ve Temyiz Nedenleri:**

Sanık Süleyman hakkında düzenlenen vergi suçu raporu ile de sabit olduğu üzere mükellef, defter ve belgelerini usulüne uygun yapılan tebligata rağmen vergi incelemesine yetkili kimselere teslim etmemek suretiyle 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'na muhalefet suçunu işlemiştir.

213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 253. maddesi gereği, vergi usul yasasına göre defter tutmak mecburiyetinde olanlar, tuttukları defterleri ve düzenledikleri belgeleri ilgili bulundukları yılı takip eden takvim yılından başlayarak beş yıl süreyle muhafaza etmeye mecburdurlar.

Sanıktan tebligat ile defter ve belgeleri incelemek için ibraz etmesi istenilmiş, ancak sanık defter ve belgeleri süresinde ibraz etmemiştir. Bu fiil, aynı kanunun 359/A-2 maddesi kapsamında değerlendirilmiş olup; defter, kayıt ve belgeleri gizlemek suçunun unsurları oluşmuştur.

Beraat kararı verilmesi hukuka aykırıdır. Sonuç olarak, beraat kararının bozulmasını ve sanıkların cezalandırılmasını talep ederim.

Sonuç ve İstem: Yukarıda arz edilen sebeplerle ve resen gözetilecek hususlar doğrultusunda temyize konu kararın bozulmasına, sanıkların cezalandırılmasına ve tüm yargılama giderlerinin sanıklar üzerine bırakılmasına karar verilmesini arz ve talep ederim.

Katılan Vekili Avukat …

“Seni adalete şikayet edip mahkum ettiren Maliye Bakanlığı’ymış, Müslim Bey,” dedim. “Ama hapse girmeni önleyen de yine Maliye Bakanlığı. Allah’ın işine bakar mısın? Ne kadar da hikmetli!”

“Subhanallah,” dedi Müslim Bey. “Avukatım, dilim tutuldu.”

“Dilin tutulmasın,” dedim. “Açılsın, saçılsın ve dökülsün kardeşim. Bu işin aslını bize anlatır mısın artık? Sanıkların arasında eşinin adı neden var? Beraat eden Süleyman kim?”

“Anlatayım ağabey,” dedi Müslim Bey, “anlatayım.”

# 3.

# YANLIŞ BELGELER, YANLIŞ KARARLAR

Müslim Bey tam anlatmaya başlayacakken durdurdum: “Dur Müslim Bey, dur,” dedim. “Henüz anlatma. Önce sana damdan düşen bir avukat olarak, Damdan Düşen Avukat kitabımdan bir hikâye okumalıyım. Seni ondan sonra dinleyeyim.”

Kitabımı elime aldım ve okumaya başladım:

Kalpler Kimin Elinde?

Kader, onu Denizli’den Tacikistan’a göç ettirmişti. Toptan gıda ticaretiyle meşguldü. Tacikistan’da, Türkiye’nin pek çok gıda üreticisinin distribütörüydü. Gaziantep’teki bir gıda firmasının distribütörlüğünü de yeni almıştı. Daha sözleşmesini bile imzalamadan, iki tır mal sipariş etmişti. “Benden başkasına Tacikistan’da mal verirseniz, beni duman edersiniz.Pazarı bozar, zor durumda kalırım,” demişti. Gaziantepli firma sahibi, “Olur mu hiç? Söz ağızdan çıkar. Bizde söz namustur. Sonraki siparişte sözleşmeyi imzalarız zaten. Orada cezai şartlar da var,” demişti.

“Peki,” diye yanıtlamış bizim tüccar. İki tır malın bedelini yüzde elli peşin, yüzde elli dolar çekiyle ödemiş. Çekin vadesi üç ay sonrasıydı: 30 Mayıs 2010. İki tır dolusu mal Tacikistan’a varmış, mallar indirilmiş, depoya konmuş ve satışa başlanmıştı.

Bir hafta sonra Tacikistan Sağlık Bakanlığı yetkilileri depoya baskın düzenledi. Yapılan incelemede, Gaziantep’ten gelen malların çoğunun son kullanım tarihlerinin geçtiği anlaşıldı. Bu mallar tutanakla tespit

edilip imha edildi. Gaziantep'teki üretici firma özür üzerine özür dileyerek, imha edilen malların yerine yeni ve düzgün mallar göndermeyi kabul etti.

Bu arada, 30 Mayıs 2010 tarihli dolar çekinin ödeme günü de yaklaşmıştı. "Merak etme, vadeyi bir ay uzatırız," dediler. Çekteki "5" rakamı, tüccarımız tarafından "6" olarak düzeltilip altına paraf atıldı. Yeni vade: 30.6.2010.

Tüccarımız yeni gelen malları piyasaya sürmüştü. Ancak bu kez mallar beklenen talebi görmemişti. Sebebini araştırınca öğrenmişti: Piyasada aynı malı başkaları da satıyordu. Meğerse Gaziantepli firma sözünde durmamış, Tacikistan için başka tüccara da mal satmıştı.

"Neden böyle yaptınız? Hani söz vermiştiniz?" diye sorduğunda, "Neticede sıkışmıştık, kusura bakma. Peşin para söz konusu olunca dayanamadık," cevabını almıştı.

"İşte böyle, Avukat Bey," dedi müvekkilim. "Çek günü geldiğinde ödeyemedim. Ama elden kısmi bir ödeme yaptım, onlar da çeki yazdırmadı. Sonra ödeme konusunda anlaştık. Gel gör ki size verdiğim evrakta gördüğünüz gibi çekte parafladığım 6 rakamını 8 yaparak bankaya ibraz etmişler. Sonra karşılıksız yazdırıp icra işlemi başlatmışlar. Hacze gelirlerse biterim. Ne yapabiliriz?"

"Kısa sürede sonuç almak çok zor," dedim. "Adeta imkânsız. Yapacağımız iki şey var:

**1.** İcra hukuk mahkemesinde, tahrifat sebebiyle takibin iptalini talep etmek.

**2.** Savcılığa suç duyurusunda bulunmak.

Her iki durumda da, tahrifatın onlar tarafından yapıldığını ispat etmek kolay değil. Bu, uzun bir süreç. Belgeler incelenecek, bilirkişilere gönderilecek. Bir yıldan önce sonuç almak imkânsız. Bu arada hacizlere maruz kalabilirsiniz."

"Nasip," dedi müvekkilim. "Siz elinizden geleni yapın hele. Allah büyüktür."

Davayı aldım. Savcılığa suç duyurusunda bulundum ve icra hukukta davamı açtım. İcra mahkemesi, alışılmışın dışında 15 gün sonrasına duruşma günü verdi. İlk duruşmada, dosyanın bilirkişi incelemesine gideceğini bildiğimden, stajyer bir avukat gönderdim. Ancak duruşma sonrası stajyer avukat beni arayıp: "Dava bitti, takibin iptaline karar verildi," dedi.

İnanılacak gibi değildi. Müvekkilim, 15 gün içinde hacizlerden kurtulmuştu. Fakat nasıl olurdu bu? Hangi sebeple takip iptal edilmişti? 10 gün sonra gerekçeli karar geldiğinde şoka uğradım. Kararda, "dava konusu çekte vergi kimlik numarası bulunmadığından takibin iptaline" hükmedildiği yazıyordu.

Dolar çekine tekrar baktım. Vergi kimlik numarası vardı. Ancak "tax no" yazıyordu. İngilizce olan bu ifade, vergi anlamına gelir. Ancak hakim İngilizce bilmediğinden bu kararı vermişti.

Gaziantepli firmanın avukatları çok kuvvetliydi. 14 avukatın çalıştığı büyük bir büroydu. Temyiz dilekçelerinde bunu fark edip kararı bozdurabilirlerdi. Ancak temyiz dilekçesi geldiğinde hayret ettim: Bu hususa dair tek satır yoktu.

Normalde bu eksiklik, temyiz hakimleri tarafından resen gözetilir. Ancak, Ankara'daki temyiz hakimleri de

çekte “tax no” yazdığını fark etmemişti.

Sahi, kalpler ve gözler kimin elinde? Kararları veren kim? Müslim Bey’ dedim.

# 4.

# UMUDUN TÜKENMEDİĞİ YERLER

Müslim Bey tam anlatmaya başlayacakken duraksadı ve sordu: "Avukatım, kusura bakma ama bu okuduğun hikâye bütünüyle gerçek mi? Yoksa içinde kurgusal bölümler de var mı? Duruşmanın 15 gün sonraya verilmesi, ilk celsede takibin iptal edilip icranın durdurulması, o kadar hakimin ve o kadar avukatın tax kelimesini görmemeleri... Olacak şey değil gibi. İnsan inanmakta zorlanıyor."

Şaşkınlıkla sordum:

"Bunu sen mi söylüyorsun Müslim Bey? Şu an yaşadığımız olay bu hikâyedekilerden farklı mı ki? İnanmana, zorlanmana şaşırdım doğrusu. Kurgu ile işimiz olmaz bizim, vurgu ile işimiz olur. Gazetedeki manşet çıkarma olayı gibi; hadisenin içindeki bazı kelimeleri büyütüp, öne çıkarıp fark ettirme gayretidir benimkisi. Dosya arşivde, belgeleriyle duruyor. Olaylar birebir aynı cereyan etti."

Müslim Bey biraz durdu, sonra özür diledi:

"Ağabey, özür dilerim. İnanmamak değil... Ama Rabbimizin doğrudan müdahalesini görür gibi oldum burada. Hem kendi olayımda hem de okuduğun hikâyede. Kendi hikâyemi hazmedememişken başkasının yaşadığı benzer bir hikâyeyi dinlemek çok etkiledi beni. Belki de kıskandım. Rabbimin sadece beni koruyup kolladığını sanmıştım. Sen ise bana başkalarını da kollayıp koruduğunu gösterdin. Demek ki bu, sadece bana mahsus bir şey değilmiş."

Gülerek cevap verdim:

“Ya Müslim kardeşim, sen ne diyorsun? Bu nasıl bir bencillik? Evet, bu tür olayları sık sık yaşamıyoruz. Ama her yerde, her olayda tecelli eden yalnız Allah’tır. Cemali veya celaliyle. Ve her ikisi de Allah dostları için güzeldir. Zira cemalde de celal var, celalde de cemal vardır. Allah’ın her ismi, diğer bütün isimleri ihtiva eder. Her isim bir bütündür. Sadece onda bir ismi Allah öne çıkarmış, manşete taşımıştır, o kadar. Onun için demişlerdir: ‘Hayırda şer, şerde de hayır vardır.’ Kaldı ki bu, imanın şartlarındandır: ‘Hayrihi ve şerrihi minallahi teala.’ Hayır da şer de Allah’tandır. Amennâ ve saddaknâ.”

Müslim:

“Ben meramımı ifade edemedim yine. Bu yüzden genellikle susmayı tercih ederim. İşimle konuşurum.” dedi ve hafifçe tebessüm etti.

“Seni bastığın kaliteli kitaplardan tanırım zaten, Müslim Bey. Yanlış anlama yok. Meramını da çok güzel anlattın, anlatıyorsun. Daha doğrusu seni sen değil, Rabbin anlatıyor bize. Ama şunu sormadan edemeyeceğim: Türkiye’de, üç yıl önce kesinleşmiş bir mahkumiyet kararı olduğu halde gizlenmeden, saklanmadan, kaçmadan özgürce dolaşan bir tek kişi var mıdır? Hadi, başına konan devlet kuşunun tadını çıkar sen. Ve bana bu olayın aslını anlat bakalım. Beraat eden bu Süleyman kim? Eşin neden sanıklar arasında? Tabii önce de kendini bir tanıt.”

Müslim Bey, derin bir nefes aldı: “Abi,” dedi, “önce bir su, bir de çay söylesen olmaz mı?”

Telaş ve şaşkınlıkla çay kahveyi unuttuğumu fark

ettim. Söyledim, hemen geldi. Sonra Müslim Bey kendini anlatmaya başladı:

"Abi, ben 1958 Çankırı doğumluyum. İlkokulu Çankırı'da bitirdim. Sonra İzmit, Karamürsel'e taşındık. Ortaokulu Karamürsel'de bitirdim. Liseyi İzmit İmam Hatip Lisesi'nde okudum. Arkasından İstanbul Marmara Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdim.

1982 yılında İstanbul'da bir derginin Trakya Bölge Sorumlusu olarak altı yıl çalıştım. Daha sonra bir başka dağıtım şirketinde müdür oldum. Sonra reklam müdürü ve ardından da promosyon ve kitap basımı bölümünde uzun süre çalıştım. Şimdiki kitap basım işim, oradan kaldı. Engelli olduğum için bu iki müessesede 18 yıl aralıksız çalıştım ve emekli oldum.

Ailemin büyüklerinin duasıyla Mekan Yayıncılık'ı kurdum. Rabbime bin şükür. Yüzlerce kitabın basımına vesile oldum. Ve bu işime de devam ediyorum.

Eşim çocuk gelişimi öğretmeni. Büyük kızım, Konuk Hastanesi'nde göz üzerine doçent ve bölüm şefi olarak çalışıyor. Küçük kızım ressam ve öğretmen. Mimar Sinan Üniversitesi'nde doktora yapıyor. Büyük oğlum gıda işiyle meşgul. Küçük oğlum ise Boğaziçi Üniversitesi'nden dereceyle bilgisayar mühendisi olarak mezun oldu ve şu an Hollanda'da, Amsterdam'da çalışıyor.

Dört evladım da üniversitelerden mezun oldu. İşte ben buyum, sevgili avukatım."

# 5.

# CEVİZİN SIRRI VE ADALETİN MUCİZESİ

"Maşallah, Müslim Bey," dedim gülerek. "Ben senin üniversite mezunu olduğunu bilmiyordum. Ayrıca bu kadar becerikli olduğunu da… Tam dört insanın yaratılmasına vesile ve aracılık etmişsin. Maşallah, barekallah! Üstelik ikisi kız, ikisi erkek. Üstelik hepsini üniversite mezunu etmişsin, kendin gibi. Ne diyeyim? Kırk bir kere maşallah. İki kızın olduğuna göre cenneti de bu dünyadan garantilemişsin. Efendimizin müjdesi bu. Her taraftan güzellikler sarmış etrafını. Nazar değmez inşallah! Ne çok dersler varmış sende almamız gereken."

Sonra merakla ekledim:

"Hadi bakalım. Bu dünya hayatını sana cennet yapan, cennete çeviren Rabbimin emaneti eşin Melek Hanımefendi'nin sanıklar arasında ne işi var? Anlat bunu bana."

Müslim Bey derin bir iç çekti:

"Ah, hocam, ah! Ben 1997 yılında bir şirket kuracağım zaman, avukatım bana limited şirket kurmamı önerdi. O zamanlar kanuna göre, limited şirketin en az iki ortağı olması zorunluymuş. İşte bu yüzden, eşimi şirket ortağı yaptım. O da avukatımın önerisiyle… Sadece adını kullandım. İşlerle hiçbir zaman bir ilgisi olmadı. Günün birinde bu yüzden yargılanacağını hiç düşünmedim."

"Maalesef, Müslim Bey," dedim. "Maalesef… Bu durum, toplumumuzun kanayan yaralarından biri. Şirkete ortak olmak, insanlara cazip geliyor. Çünkü

hep kar edeceği düşünülüyor. Zarar etme ihtimali hiç hesaba katılmıyor. Genellikle işler kötüye gidince, ortak yapılan eş ya da evlatlar hem borçlu hem de hapisle karşı karşıya kalabiliyorlar. Bu konuda Sabri Ülker Bey'in bir nasihatini hiç unutmam."

Merakla sordu:

"Ne dedi Sabri Bey, avukatım?"

"Çocuklar," demişti bize, "bir iş kuracağınız zaman sakın ama sakın kârınızı hesaplamayın. Zira kârın kaçma, kaybolma ihtimali yok. Kâr sizin zaten. İlk yapmanız gereken şey zararı hesaplamak. Bir terslik olduğunda bunu kaldırabilecek misiniz? Akıllı adam, bir iş yaparken ya da kurarken kârı değil, zararı kaldırıp kaldıramayacağına bakar."

"Vay, avukatım! Müthiş bir nasihatmiş bu. Keşke o zamanlar avukatım sen olsaydın," dedi.

"Ama o zamanlar ben avukat değildim," dedim. "Ben 2002'de avukat oldum, o da kendi davalarım için."

Sabri Bey'in nasihati üzerine düşündükten sonra, birden durup ekledim:

"Sabri Bey'in bu harika nasihatiyle ilgili çok ibretli bir hikâyem var. Anlatayım mı? Ama önce şu soruma cevap ver. Cevabı bilirsen, hikâyemi anlatmayacağım. Bilmezsen, anlatacağım."

Merakla sordu:

"Nedir soru?"

"Sincap kıramadığı cevizi ne yapar?"

Bir süre düşündü, ama cevabı bulamadı:

“Bilemedim,” dedi.

“O zaman, hikâyemi dinle bakalım,” dedim.

**Sincap ve Ceviz**

Bilal Bey, altı yıldır danışmanlık verdiğim müvekkillerimden biriydi. Petrol işiyle meşguldü; iki istasyonu vardı. Ancak asıl ciroyu, özellikle beton santrallerine ve ocaklara yaptığı akaryakıt satışından sağlıyordu. Bu işler genellikle vadeli olurdu. Her yıl, çalıştığı yerlerden biri ya da ikisi iflas ederdi. Bilal Bey’in de milyonluk alacağı batardı.

Tahsil edemediği çekleri ve senetleri bize getirir, işleme koymamızı isterdi. Genellikle bunların tahsil kabiliyeti olmazdı. Aciz vesikası alır, vergiden düşerdi. Rakamlar büyük olduğu için üzülürdüm. “Yapma, etme Bilal Bey. Çekle, senetle mal verme. Sonunda zarar ediyorsun,” derdim. “O zaman bana yol göster,” derdi o da.

Bir gün ona kendi tecrübemden bahsettim:

“İstanbul’a ilk geldiğimde geçinmek için hipo ve çamaşır suyu işine girdim. Yarımca’daki Petkim’den tankerle hipoklorik asit alır, suyla karıştırıp plastik şişelere doldururdum. Toptancılara götürdüğümde çek ve senetle ödeme yapıyorlardı. Bu bana hiç makul gelmedi. Hemen işi bıraktım. Peşin paralı işlerin peşine düştüm.”

“Sonra ne yaptın?” diye sordu.

“Peşin parayla mum ham maddesi parafin işine, petrolde siyah mal bayiliğine ve plastik ambalaj işlerine girdim. Çek ve senetle iş yapmayı bırakıp peşin paralı müşterilere yöneldim. Çünkü ben banka değilim. Bankaların kredi vermediği yerlere çekle, senetle mal vermek mantıksız.”

Bilal Bey'in şaşkınlığı yüzüne yansıdı:

"Çok doğru söylüyorsun, avukatım," dedi. Ama yine de bildiğini yapmaya devam etti.

Bir gün elinde 2,5 milyon liralık çekle geldi. Üzülerek,

"Bilal Bey, sen zarar ettikten sonra ben kazanmak istemiyorum," dedim.

Güldü:

"Üzülme, avukatım. Ben hâlimden memnunum. Sana para kazandırdığımdan da mutluyum. Şimdi sade bir kahve söyle de seni teselli edecek bir hikâyemi anlatayım."

Kahve geldiğinde anlattı:

"Rahmetli babacığım anlatırdı: Sincap, kıramadığı cevizi yutmazdan önce arkasına götürüp ölçermiş. Bu ceviz midemde erimezse çıkarabilir miyim diye. İşte bu benim kulağıma küpe oldu. Ben de hayatım boyunca böyle yaptım. Sana bir sır vereyim: Her yıl batırdığım paralardan hem sana para kazandırıyorum, hem de ben kazanıyorum."

Şaşkınlıkla sordum:

"Nasıl yani?"

"Bayiliğini yaptığım petrol şirketi, her yıl satış hedefimi yakaladığımda yüzde beş ilave kâr ödüyor. Çek ve senet satışları olmadan bu hedefi yakalayamam. Evet, birkaç milyon zarar ediyorum. Ama ekstradan 10 milyon kâr ediyorum."

Ağzım açık kalmıştı:

"Tamam, Bilal Bey, tamam. Bundan sonra ben senden danışmanlık alacağım," dedim.

# 6.

# “HELAL KAZANCIN KAYBOLDUĞU AN

"Vay be!" dedim gülerek. "Desene ders almak isteyenler sincaptan bile ders alabiliyor. Sincaplar bu dersi Sabri Bey'den mi almış, yoksa Sabri Bey mi sincaptan öğrenmiş bilinmez. Ama sonuçta bu çok büyük bir ders: Bir iş yapacağınız zaman kârı değil zararı hesaplayın. Kâr zaten sizin, kaçma şansı yok. Zarar olursa, zararı karşılayabilecek misiniz? Nitekim senin müvekkilin babasından aldığı sincap dersiyle zararını kâra dönüştürmenin yolunu bulmuş. Maşallah. Hadi bakalım Müslim Bey, senin başına gelen şu zararları biz de kâra dönüştürebilecek miyiz Allah'ın izniyle? Hikâyene devam et bakalım."

Müslim Bey gülerek söze girdi:

"Devam edeyim de, sen neden hukuk fakültesini bitirince avukatlığa başlamadın ki? Benim avukatım olsaydın, belki başıma bunlar gelmezdi."

Cevap verdim:

"Geçmişe taş atan, başını yarar Müslim Bey. Geçmiş kader hükmündedir ve ne olduysa güzel olmuştur. Ama gelecek kader hükmünde değildir. Şimdi geçmişten ders alıp geleceğe odaklanalım. Hadi anlat. Eşinle beraber bir limited şirket kurdun. Peki, sonra ne oldu?"

Neşesi biraz azalmış, anlatmaya başladı:

"Ne olacak? Gül gibi çalıştım. Güzel işler yaptım. Hiçbir sorunum olmadı. Vergi ve SSK ödemelerimi zamanında yaptım. Helalinden kazandım. Ta ki 2014 yılında emekliye ayrılıncaya kadar. O tarihte şirketimi, mat-

baamı satmaya karar verdim. Teknoloji çok gelişmişti, ben ise rekabet edemez hale gelmiştim.

Bir gün Süleyman adında biri geldi ve şirketime talip oldu. Ancak makinelerimi beğenmedi. Ben de ona, makineleri benden daha iyi bir tesisata sahip olan arkadaşımı önerdim. Gitti, beğendi, makineleri aldı. Ancak şirketi almadı. Bu süreç aylarca sürdü. Süleyman Bey'le aramızda bir samimiyet oluşmuştu.

Bir gün dedi ki:

'Müslim Bey, ben yeni bir şirket kurmak istemiyorum. Senin şirketini devralayım. Borçlarını öderim. Bu da satış bedeli olsun.'

Şirketin 50 bin TL vergi, biraz da SSK borcu vardı. Teklif makul geldi. Vergi ve borçlarından kurtulacaktım. Notere gittik, eşim de geldi. Hisselerimizi devrettik. Ancak, Süleyman Bey hisseleri kendi üzerine değil, bir başka Süleyman adında birine devrettirdi."

Şaşkınlıkla sordum:

"Peki neden kendisine değil de başka Süleyman Bey'e devrettirdi?"

"Şirket benim değil mi? Dilediğimin üstüne devrederim. Sonuçta muhatabın benim," dedi. Bunun üzerine eşim ve ben hisselerimizi diğer Süleyman Bey'e devrettik. Şirketin tüm defterlerini, faturalarını ve evraklarını Süleyman Bey'e teslim ettim. Süleyman Bey, devir işlemini Ticaret Sicil Gazetesi'nde yayınlatacaktı. Ancak yayınlatmadı.

Aylar sonra avukatıma haber verdim. O da bu işlemi gecikmeli de olsa Ticaret Sicil Gazetesi'nde yayınlattı. Yıllar geçti. Kaç yıl bilmiyorum, ama bir gün eşim telefon etti:

‘Vergi dairesinden bir tebligat gelmiş. Alayım mı?’ ‘Al,’ dedim.

Tebligatı açınca şok oldum. Eşim baygınlık geçirdi. Yıllar önce devrettiğimiz şirketin vergi dairesine 2 milyon 500 bin TL borcu varmış. Şirket bu borcu ödemediği için şimdi bu bedeli bizden talep ediyorlardı. Ödeme emri göndermişler. Çok büyük bir para bu.”

Sözünü kestim:

“Dur, Müslim Bey. Sen benim hikâyemi mi anlatıyorsun yoksa kendi hikâyeni mi?”

Tabii ki kendi hikâyemi” dedi gülerek.

“Subhanallah!” dedim. “Benim yaşadıklarımın birebir aynısını nasıl yaşamış olabilirsin ki?”

# 7.

# BIR MUCİZE Mİ, TESADÜF MÜ?

Şaşırma sırası Müslim Bey'deydi.

"Nasıl yani?" dedi. "Size de Maliye'den devrettiğiniz şirket için ödeme emri mi geldi?"

"He," dedim. "Tek fark, bana 2,5 değil, 5 milyonluk ödeme emri gelmişti."

"Hadi canım!" dedi.

"Evet, canım," dedim.

"Peki, ne yaptın? Ödedin mi sen de benim gibi?"

"Ben senin kadar bonkör değilim. Ödeyemedim. Üstelik tüm mallarıma haciz koydukları gibi bir de yurtdışı çıkış yasağı getirdiler."

"Aman Allah'ım!" dedi Müslim Bey.

"Hadi merakta bırakmayayım seni," dedim.

"Kitabımda anlattığım bu olayı sana da anlatayım."

Bir cuma akşamı, vergi dairesinden kurye gelip evime bir tebligat bırakmış. Eşim beni arayıp sordu:

"Alayım mı?"

"Al tabii," dedim. "Aç ve oku bana."

Eşim zarfı açtı ve okudu:

"Abdurrahim Dede (… A.Ş. Yönetim Kurulu Üyesi) adlı mükellefimizin vergi borçlarının tahsilini güvence altına almak için hakkınızda yurtdışı çıkış tahdidi konulmuş ve bu, emniyet makamlarına bildirilmiştir. Borcun tasfiyesi için dairemize müracaat etmeniz gerekmektedir. Borcun miktarı: 5.092.728 YTL."

O sırada kur 1.2 idi. Eşim, 5 milyonluk borç ve yurtdışı yasağını duyunca:

“Ay, ben fena oluyorum,” deyip telefonu kapattı. Hemen arabaya atlayıp eve gittim. Bahçede uzanmış yatıyordu. Fenalaştığı belliydi. Haklıydı da… Yedi yıl boyunca çekmediği kalmamıştı.

Evimize yatak odamıza kadar giren avukatlar, icra memurları… Borç yüzünden kesilen elektrik ve susuz geçen günler… Tam her şey bitti derken gelen bu 5 milyonluk borç ve yurtdışı yasağı… Eşim haklı olarak isyan ediyordu.

“Bu borç benim değil,” dedim. “Bak, … A.Ş. yazıyor. O şirketle ilişkim yok.”

“Devlet yanlış yapmaz ki,” dedi.

“Yapar,” dedim. “Devlet de yanlış yapar. Çünkü aslında devlet yoktur. Devlet adına hata yapan veya zulmeden insanlar vardır. Pazartesi sana borcum olmadığını ve yasağımın kaldırıldığını göstereceğim.”

Pazartesi sabahı, Ticaret Sicil gazetesinden yönetim kurulundan ayrıldığımı gösteren belgeyi aldım ve eşime gösterdim. Biraz sakinleşti. Sonra vergi dairesi müdürünün odasına gittim. Müdür beni güler yüzle karşıladı. Sonuçta 5 milyonluk tahsilat yapacaklarını sanıyorlardı. Güzel bir avdım onlar için.

Ticaret Sicil gazetesini müdüre verdim. Müdür şaşkınlıkla:

“Böyle bir hata yapmamız mümkün değil. Ama kontrol edelim,” dedi.

Bir saat sonra müdür, süklüm püklüm özür dileyerek geri döndü:

“Efendim, VEDOP diye bir dijital sisteme geçmiştik. Bilgileri yüklerken bir memur, şirketten ayrıldığınız tarihi, şirkete giriş olarak kaydetmiş. Yanlışlık buradan kaynaklanmış.”

“Vallahi,” dedim, “eşimden helallik almalısınız.”

“Tabii,” dedi. “Ama yöneticiliğiniz döneminde 1.894 YTL’lik küçük bir borç kalmış. Onu da özür mahiyetinde ben kapatıyorum. Yasağı da kaldırdık, emniyete bildirdik.”

Bir yazıyı da elime verdi:

“Sayın Abdurrahim Dede, 27-02-2008 tarih ve 3665 sayılı yazımız ile yurtdışı çıkış yasağınız kaldırılmıştır. Bilgilerinizi rica ederiz. Vergi Dairesi Müdürü.”

Olayı bitirdiğimde Müslim Bey şaşkınlıkla bakıyordu:

“Subhanallah! Bu yaşadıklarınız birebir benimkine benziyor,” dedi.

# 8.

# TESADÜF MÜ, İLAHİ İŞARET Mİ?

"İnanılacak gibi değil, avukatım ya," dedi Müslim Bey. "Üstelik sana yurtdışı yasağı bile koymuşlar ha! Ama sen avukat olduğun için işini çabucak halletmişsin, hem de Maliye'yi mahcup ve suçlu duruma düşürerek. Bravo sana."

"Bu çok yanlış bir değerlendirme, Müslim Bey," dedim. "Her şeyden önce olaylara bakarken aklımızı büyütmemiz lazım. Dar akılla yapılan değerlendirmelerde hata kaçınılmazdır."

"Avukatım, peki aklımızı nasıl büyütebiliriz? Bu kavramı da pek anlamadım," dedi Müslim Bey. "Daha doğrusu ilk defa duyuyorum. Dar akıl, büyük akıl… İlginç."

"Bana 15 ile 300 arasında bir rakam söyler misin?" dedim.

"Ne için ki?" diye sordu.

"Sen hele bir söyle."

"299 olsun o zaman," dedi.

Masamda duran Güneş Nasihatleri kitabını aldım, 299. sayfasını açtım ve okudum:

"Daralmış aklınızı genişletin. Genişletin ki sadrınız ferahlasın. Olaylara insanca değil, Allahça bakın. Hadiseleri Allahça değerlendirin. Göreceksiniz, kırılan oyuncaklarınıza üzülmeyi bırakacaksınız. Büyüdünüz artık siz. Size oyuncak değil, hakikiler lazım."

Müslim Bey şaşırdı:

“Bu olamaz ki!” dedi.

“O zaman eşin Melek Hanımefendi’yi ara ve ona da bir rakam söylettir,” dedim.

Müslim Bey eşini aradı. Eşi, 15 ile 300 arasında bir rakam söylemesini istediğinde “32” dedi. Güneş Nasihatleri kitabının 32. sayfasını açtım ve okudum:

“Sabrın sonu selamettir. Yaratıcı bir insana acı ve elem verdiğinde, bu elemin içine rahmet koyar. Bu yüzden insan, o elemden dahi haz alır. Örnek mi istersiniz? Şifa verecek acı ilacın içilmesi, hastaya acı vermekle birlikte şifa umuduyla zevk de verir. Bu durumda size bir sıkıntı, azap isabet ettiğinde bilmelisiniz ki, bu halin içinde size rahmetin ulaşacağını müjdeleyen bir mesaj vardır. ‘Sabrın sonu selamettir’ denmesinin sebebi de budur.”

“Yok artık!” dedi Müslim Bey.

“Yok değil,” dedim. “Var diyelim, Müslim Bey, var. Allah var. Gam yok.”

“Amenna,” dedi Müslim Bey. “Ama bu nasıl olur, avukatım?”

Başımı salladım ve gülümseyerek cevap verdim: “Başlangıçta ben de çok şaşırdım. Lakin araştırınca öğrendim. Buna tefeül deniliyormuş. Daha çok Kur’an-ı Kerim’le yapılırmış. Allah, kullarıyla her an konuşuyormuş. O, ezeli ve ebedi bir mütekellimdir. Ama konuşması Allahça… Eşya ve hadiselerin diliyle konuşuyor.

Şu rakam söyleyişinizin sırrını da ben şöyle çözdüm: Hangi kitap olursa olsun, o kitabın sayfalarında ne yazdığını Allah biliyor. Senin söylediğin rakamı sen

söyledin sanıyorsun, ama bu doğru değil. O rakamı sana Allah söyletiyor. Demek ki söylediğin sayfadaki yazılar arasında Allah'ın sana bir mesajı var. O mesajı bulup okumak da sana kalıyor."

Müslim Bey dikkatle dinliyordu. Devam ettim: "Bu ofise gelip rakam sorduğum insanlar arasında, 'Tam da bana göreymiş,' demeyen çıkmadı. Hatta, 'Ben cevabımı aldım, dava açmaktan vazgeçtim,' diyenler de oldu."

"Hadi canım! Bu kadarı da fazla, Avukat Bey!" dedi. "Öyleyse," dedim, "sana Eyvallah Şehrini okumam farz oldu şimdi. Ama bu hikâye biraz uzun. Kahve eşliğinde okuyalım, olur mu?"

Kahvelerimiz geldi. Ben de Damdan Düşen kitabımı aldım ve "Eyvallah Şehri"ni okumaya başladım.

# 9.

# EYVALLAH ŞEHRİ

Eyvallah Şehri

Karı koca birlikte ofisime geldiler. Yeni evli bir çift… Kadın hamile ve tesettürlüydü. Daha içeri girer girmez kadın heyecanla söze başladı: "Avukat Bey, bu katil en ağır şekilde cezalandırılmalı! Bize verdiği zararları da tazmin etmeli."

Kocası, 30 yaşlarında bir gençti. Eşinin bu çıkışından rahatsız olmuş gibiydi ve söze devam etti: "Avukat Bey, çok korktuk. İstanbul dağ başı mı? Sizi çok övdüler. Hakkımızı alabileceğimizi söylediler."

"Başınızdan geçenleri anlatırsanız size nasıl yardımcı olabileceğimi daha iyi anlayabilirim," dedim.

Kadın ve adam sırayla, kimi zaman da birlikte, başlarından geçenleri anlatmaya başladılar:

"Pazar günü ikindi sonrası alışveriş için semtimizdeki AVM'ye gittik. Arabamızı otoparka bıraktık, birkaç adım attık ki bir baktık, otoparkın köşesinde bir kızla bir delikanlı öpüşüyor!

Bu manzara karşısında eşimden utandım. 'Güpegündüz insanların içinde öpüşülür mü? Bu nasıl bir hayasızlık?' dedim ve dayanamadım.

'Hey delikanlı!' diye seslendim. 'Aileler var burada, bu yaptığın ayıp değil mi?' Delikanlı kızı bıraktı, bize baktı, sonra cebinden sustalı bir bıçak çıkarıp bize doğru gelmeye başladı. Eşim hamile olduğu için dalaşmayı göze alamazdım. Hemen arabaya binip oradan uzaklaştık.

Yolda giderken bir de ne görelim? O delikanlı, motosikletiyle peşimize düşmüş! Yolumuzu kesmeye çalışıyor. Eşim korkudan neredeyse bayılacak gibiydi. İstanbul sokaklarında biz kaçıyoruz, o kovalıyor.

Sonunda kaçamayacağımı anlayınca karakolun önünde durdum. Kapıları kilitledim. Delikanlı geldi, arabayı tekmeledi, taşladı, camları kırmaya çalıştı. Hırsını alamadı; arabanın üzerine çıkıp zıpladı, tavanı çökertmeye uğraştı. Elindeki bıçakla arabanın kaportasını delmeye çalıştı.

Arabanın içindeki halimizi hayal edin, Avukat Bey. Millet de seyrediyor. Neyse ki polisler geldi. Onu yakalayıp kelepçelediler. Bizi de karakola götürdüler, ifademizi aldılar ve biz de şikayetçi olduk. Oradan da size geldik. Arabamızda ciddi hasar var. Büyük korku yaşadık. Bu vahşinin en ağır şekilde cezalandırılmasını istiyoruz. Arabaya verdiği zararın ve bize yaşattığı korkunun bedelini de ödesin!”

Kadın, eşinin söylediklerini tamamladı:

“Hapisten çıkmasın o katil, Avukat Bey. Toplum için tehlikeli biri, manyağın teki!”

İkram ettiğim çaydan henüz bir yudum bile almamışlardı. Çayları soğumuştu. Öylesine öfke doluydular ki sakinleşmeye bile fırsatları olmamıştı.

“Size yeni çay söyleyeyim,” dedim. “Siz çayınızı yudumlarken bana bir rakam söyler misiniz?”

Birbirlerine baktılar. Kadın:

“42,” dedi.

Masamın üzerindeki Güneş Nasihatleri kitabını aldım. 42. sayfasını açtım ve onlara söyledim:

"Eyvallah Şehri çıktı. Hiç duymuş muydunuz?"

"Hayır," dediler.

"Sizin anlattığınız olaya benzer bir hikâye anlatılıyor burada. İsterseniz onu okuyayım, sonra davalarınızı konuşalım."

"Olur," dediler. Yeni gelen çaylarını yudumlarken ben de okumaya başladım:

**Eyvallah Şehri**

Moğolların Anadolu'yu yakıp yıktığı devirlerdi. Zulüm her yerdeydi. Köyler yakılıyor, masumlar öldürülüyor, çocuklar yetim kalıyordu. Böyle kimsesiz kalmış bir delikanlıyı bir medrese sahiplenmiş, büyütmüş, eğitmişti.

Delikanlı 18 yaşına yeni girmişti. Bir gün hocası ona seslendi:

"Abdullah, abdest alacağım. İbrikten su döker misin?"

"Tabii hocam," dedi Abdullah. Hemen ibriği aldı, kollarını sıvadı ve hocasının eline su dökmeye başladı.

Hoca abdest alırken bir yandan da diğer öğrencileri gözlüyordu. Belki dalgınlıktan, belki de kasıtlı olarak sol kolunu yıkamadan geçip gitmişti. Abdullah bunu fark etti ve içinden:

"Bu nasıl hoca? Daha doğru düzgün abdest almayı bilmiyor," diye düşündü. Suizan etmişti.

Oysa ibrik elindeydi; hocasının eksik bıraktığı koluna su dökerek bu eksiği giderebilirdi. Ancak yapmadı.

"O bunu yapacağına," dedim, "kötü düşünerek bir de hocasını kendi aklınca hocalıktan çıkardı. Ama Allah

bilir ve bildirince insanlar da bilebilir. Hoca, Abdullah'ın bu suizanını sezmiş olmalı ki ona şöyle dedi:

'Benim sana öğretebileceğim bir şey kalmadı. Nasibini başka yerde ara evladım. Eşyanı topla ve git.'

Abdullah, bin pişman olmuştu ama yapacak bir şey yoktu. Eşyasını toplayıp medreseyi terk etti. Günlerce aç, susuz ve çaresiz dolaştıktan sonra bir dağın eteğine sığındı. Orada bir çobanla karşılaştı. Çoban, akşam yemeği için hazırlık yapıyordu. Talebeye çok iyi davrandı. Çobanlar, okuma-yazma bilmeseler de genellikle bilge insanlar olur; çünkü doğanın kitabını okur, tefekkür ederler.

Çoban, Abdullah'ın hikâyesini dinledikten sonra şöyle dedi:

'Üzülme. Bir kapıyı kapatan Allah, bin yeni kapı açar. Madem hocan seni kovdu, şu dağın arkasındaki Eyvallah Şehri'ne git. Orada rahatça yaşarsın.'

Abdullah şaşırdı:

'İyi ama benim param, pulum yok. Mesleğim de yok. Orada nasıl rahat ederim?'

'Orada paran yoksa her şey parasızdır. Bir hizmet aldığında veya bir şey istediğinde sadece eyvallah diyerek bedelini ödemiş olursun.'

'Nasıl yani?'

'Ancak bir şey var: Oraya gitmek kolay ama kalmak zordur. Orada uzun süre kalabilmenin kendince üç şartı vardır.'

'Ne gibi şartlar?'

'Birincisi, kulların işine karışmayacaksın. İkincisi,

Allah'ın işine de karışmayacaksın. Üçüncüsü, asla yalan söylemeyeceksin. Bu üç şarta uyarsan orada yıllarca rahat yaşarsın.'

'Bunlar zor şeyler değil,' dedi Abdullah. 'Kulların işine karışmam, Allah'ın işine zaten karışamam. Yalan söylemekse büyük günahtır.'

Bu öğüdü alarak Eyvallah Şehri'ne doğru yola koyuldu. Şehrin büyük giriş kapısına ulaştığında üzerinde 'Eyvallah Şehri'ne Hoş Geldiniz' yazıyordu. Şehre girdikten sonra ilk olarak hamama gitti. Güzelce yıkandı. Çobanın sözlerini denemek için hamam görevlisine 'Eyvallah' dedi ve borcunu sordu. Görevli güldü:

'Ne borcu? Eyvallah dedin ya, borcun yok. Güle güle kirlen!'

Hamamdan sonra bir lokantaya gitti ve aynı şekilde parasız yemek yedi. Bir ay içinde hem ev sahibi oldu hem de ihtiyaç duyduğu her şeyi eyvallah diyerek aldı. Ancak evde yalnızdı. Kendi kendine, 'Hanımı da eyvallahla alacak değilim ya,' diye düşündü.

Komşusu merakını gidermişti:

'Onu da eyvallahla alacaksın. Salı günleri çarşıda esir pazarı kurulur. Savaşlarda ganimet olarak elde edilen kızlar satılır. Beğendiğin birine eyvallah dersin, alır, nikâh kıyarsın.'

Abdullah, pazara gitti. Beğendiği bir kızı eyvallah diyerek aldı ve nikâh kıydı. Şimdi mutluydu. Hocası ve çobana sürekli dualar ediyordu:

'Hocam beni bilmeden cennet gibi bir yere gönderdi!'

Bu mutluluğu kutlamak için eski medrese arkadaşlarını

davet edeceği bir ziyafet düzenlemeye karar verdi. Ancak çarşıda alışveriş yaparken iki kadına rastladı. Biri normal, diğeri ise açık saçık giyinmişti. Dayanamadı ve açık giyinen kadına:

‘Yazıklar olsun sana! Utanmıyor musun böyle giyinmeye?’ diye laf attı.

Yanındaki kadın hemen bağırdı:

‘Zaptiye!’

Hemen iki zaptiye gelip Abdullah’ı karakola götürdü. Yere yatırıp on sopa vurdular. Abdullah, acı içinde karakoldan çıkıp Allah’a isyan eder gibi konuştu:

‘Allah’ım, bu nasıl adalet? Sadece bir emrini tebliğ ettim. Ahlaksızı uyarmaya çalıştım. Ona bir şey yapılmadı, ben sopa yedim!’

Onun bu sözlerini duyan biri tekrar bağırdı:

‘Zaptiye!’

Bu kez, ‘Bu adam Allah’ın işine karıştı,’ diye şikayet etti. Abdullah tekrar karakola götürüldü ve on sopa daha yedi.

Eve zor döndü. Az sonra kapı çalındı. Gelen, davet ettiği arkadaşlarıydı. Karısını gönderdi: ‘Beyim evde yok,’ de.

Karısı, ‘Yalan söyledi,’ diye bağırınca zaptiyeler geldi ve Abdullah’ı kale kapısına götürdüler. Alnına, ‘Eyvallah Şehri’ne bir daha giremez,’ mührü basıldı ve şehirden attılar. Abdullah, şehrin dışındaki tepede dizlerini döverek:

‘Eyvallah’ın ayarını tutturamayan eyvah diye dizini döver” dedi.

Hikâyeyi bitirince genç çifte döndüm:

“Evet, hikâyeyi dinlediniz. Şimdi açacağımız davaları konuşalım.”

Genç çift birbirine baktı. Kadın:

“Avukat Bey, anlattığınız hikâye müthiş. Zaptiyeler gelip bizi falakaya yatırmadan gitsek iyi olur,” dedi.

“Biz biraz düşünüp taşınalım,” diye ekledi adam.

Bir daha dava için bana gelmediler. Ama telefon ettiler. Delikanlıdan özür dilemişler:

“Biz sataşmasaydık bunlar yaşanmazdı,” demişler. Şikayetlerini de geri çekmişler. Delikanlı da özür dilemiş:

“Ben de yanlış yaptım. Zararınızı telafi etmeme izin verin,” demiş. Böylece sulh olmuşlar.

Tabii olan bana oldu. Avukatlık ücretimden mahrum oldum.

# 9.

# ŞÜKÜRÜN GÜCÜ

“Ah,” dedi Müslim Bey. “Şimdi anladım. Olaylara, hadiselere Allahça bakınca akıl büyüyor, genişliyor. Geniş açıdan bakınca da tablo değişiyor. Şer, kötü görünümün içindeki hayırlar ve güzellikler görünür oluyor.”

“Aynen öyle, Müslim Bey,” dedim. “Mesela, bana Maliye’den gelen 5 milyon dolarlık ödeme emrinde geniş akılla ne okuduğumu söyleyeyim mi?” “Lütfen,” dedi Müslim Bey.

“Rabbim bana bu ödeme emriyle şöyle diyordu:

‘Bak kulum, eğer Ticaret Sicil Gazetesi’nde istifanı ilan ettirmemiş olsaydın ya da bunu unutmuş olsaydın, sana emanet ettiğim tüm malların elinden giderdi. Bundan sonra da bir başka hatanla her şeyini kaybedebilirsin. Bu kadar mal mülk sana ve çocuklarına yeter.

Bundan böyle sana nasip edeceğim şeylerin stokçuluğunu yapma. Onları dediğim yerlerde, helal ve meşru yerlerde kullan. Diğer insanlara faydalı ol.’”

Müslim Bey hayranlıkla başını salladı:

“Müthiş bir bakış açısı, Avukat Bey. Şimdi nasıl hayıflanmayayım? Benim avukatım olsaydın, belki beni o borcu ödemekten kurtarırdın.”

“Görüyorsun, Müslim Bey,” dedim. “Yine dar akılla bakmaya başladın ve geçmişe taş atıyorsun. Ama unutma, geçmişe taş atan başını yarar.”

“Yine de çok canım yandı, Avukat Bey. Az para

değil ki, 2,5 milyon. Bereket versin ki af çıktı. Cezalar silinince 850 bin TL oldu. Onu da 24 ay taksitle ödedim. Çok zorlandım, ama Rabbim nasip etti."

"Müslim Bey, şunu bil ki bu borç görünürde senin olmasa da sonuçta paran devlete nasip oldu. Yanlış bir yere gitmedi yani. Millete döndü."

"Yok, Avukat Bey," dedi. "Benim dönemimde kesilmiş bir tek kuruşluk naylon fatura yok!"

"Ben de var demedim," dedim. "Ama hayatında hiç faturasız iş yapmadın mı? Belki de Allah sana faturasız ve kaçırdığın vergilerin bedelini böyle ödetti. Olamaz mı?"

Bir süre düşündü:

"Hiç aklıma gelmemişti bu düşünce," dedi. "İşte aklın büyümesi ve genişlemesi bu olsa gerek. Böyle düşününce aldatılmış olma hissim de, ödediğim paralara hayıflanmam da gitti. İnanılmaz. Gerçekten inanılmaz."

"Baksana," dedim, "bir de aklı büyütme, genişletme duası var Kur'an'da. Hz. Musa'nın duası: Rabbim, gönlüme ferahlık ver. İşimi bana kolaylaştır. Dilimdeki tutukluğu çöz ki sözümü anlasınlar. Ve ben işimi Allah'a havale ederim. Muhakkak ki Allah, kullarını gören ve gözetendir."

"Bu duayı biliyorum, Avukat Bey," dedi. Müslim Bey. "Ama sen bu duaya ilave yapmışsın. Son iki cümle, Hz. Musa'nın duası değil. Taha Suresi'nden değil, Mü'min Suresi'nden onlar." "Maşallah, Müslim Bey, maşallah! Hafız mısınız yoksa?"

"Keşke," dedi. "Ama Rabbimin kitabını okurum."

Mahcup bir edayla söylediği bu sözler beni

duygulandırdı. İçimden dedim ki: ‘Karşımda bir âlim, bir Allah dostu varmış ve ben ona bilgiçlik taslamışım. Affet Allah’ım.’

“Yahu hocam!” dedim gülerek. “Çok mahcup oldum. Hakkınızı helal edin. Size bilgiçlik yaptım.”

“Estağfurullah, Avukat Bey,” dedi. “Sen şimdi bunları bırak da bir soruma cevap ver. Benim avukatım olsaydın, noterde şirketimi devrettiğim tarihten sonra kesilen naylon faturalardan doğan borçlardan kurtulabilir miydim?”

“Müslim Bey,” dedim, “bu sorunun cevabını ben değil, kanun, Anayasa Mahkemesi ve Yargıtay kararları versin. Dinle:

6762 sayılı Türk Ticaret Kanunu’nun 520. maddesi hükmüne göre, ortaklık payının devri ancak, noter tasdikli devir sözleşmesi, ortakların muvafakati ve devrin pay defterine işlenmesiyle hüküm ifade eder.

Türk Ticaret Kanunu Madde 595 Taksim 7 uyarınca hisse devri yapılmasından sonra şirkete yapılan başvurudan itibaren 3 ay içinde genel kurul başvuruyu reddetmediği takdirde hisse devrine onay vermiş sayılmaktadır. Şirketten ayrılan yönetici ortağın ticaret sicil gazetesinde istifasının ilan edilmemesi kendisinin sonraki borçlardan sorumlu olduğu anlamına gelmez.

6183 sayılı kanununun mükerrer 35. maddesi son iki fıkrası anayasa mahkemesinin 2014-144 esas 215-29 kararla 19-03-2015 tarihli resmi gazetenin 34-2015 ve 29-1315 kararıyla iptal edilmiştir. Yani yargıtay kararlarında ilanın sadece bir duyuru olduğunu, üçüncü şahısları ilgilendirdiğini, devirden sonraki kamu alacaklarından sorumlu tutulamayacağı yönünde kararlar vermişti.

Ödeme emrinin iptali istemi ile ilgili bir tane de genel kurul kararı var. Bak onu da okuyayım sana:

"Temsil yetkisinin sona erdiğinin Ticaret Sicil gazetesinde ilanının iyi niyetli üçüncü kişileri korumaya yönelik olduğu, temsil yetkisi sona erdikten sonra şirketi borç altına sokacak hukuki bir işlem yapılmadığından davacının kendisinden sonra şirket adına yetkili temsilcilerin ödemesi gereken bir borçtan dolayı şahsi sorumluluğu bulunmayacağı Yargıtay Hukuk Genel Kurulunun 2012-21'e 734 ve 2013-152 31 gün tarihli kararıyla karara bağlanmıştır."

# 11.

# ADALETİN GÖLGESİNDE

“Yani bu okuduğun kanun ve Anayasa Mahkemesi kararı ne diyor, Avukat Bey?” diye sordu Müslim Bey.

“Diyor ki, Müslim Bey, noterdeki devir işlemlerinden sonraki dönemden sen sorumlu değilsin,” dedim.

“Yani ben boşuna mı ödedim o kadar parayı?”

“Boşuna demeyelim. Devlete borç verdin diyelim.”

“Yani geri alabilir miyim?”

“Alır mıyız, almaz mıyız bilmem. Ama dava açıp geri isteyebiliriz. Davayı kazanırsak da paranı geri alırsın.”

“Allah Allah,” dedi Müslim Bey. Derin düşüncelere daldı. Kahvelerimizi içmiştik, bu sefer çay söyledim. Çaylar geldi ama Müslim Bey, çaya bile dokunmadan başka bir aleme dalmış gibiydi. Yüzünde farklı ifadeler belirdi, ara sıra bana bakıyordu ama beni görüp görmediğinden emin değildim.

Sonunda birden:

“Desene zengin oldum, Avukat Bey!” dedi. “Bütün alacağım da devlette, sağlam yer yani. Ödediğim verginin dışında devletten başka bir alacağım daha var.” “Hayırdır? Ne alacağı?” diye sordum.

“Devlet beni 8 ay suçum olmadığı halde hapiste tuttu. Beraat edince de haksız yere mahpus ettiğinden dolayı tazminat hakkım oluştu.”

Şaşkınlıkla sordum:

“Ne? Sen 8 ay hapis mi yattın? Hem de suçsuzluğun kanıtlandı ve beraat ettin, öyle mi?”

“Evet, Avukat Bey.”

“Peki hangi suçtan yatırdılar seni?”

“Silahlı terör örgütü üyeliğinden.”

“Saçmalama, Müslim Bey!” dedim.

“Hiç saçmalamıyorum.”

“Ama nasıl olur?”

“Bu memlekette insanlara, Allah’tan korkmaksızın sevmedikleri kişilere iftira etme özgürlüğü tanındığı ve teşvik edildiği sürece pek çok masum insan haksız yere hapiste yatar, Avukat Bey. Bu durumu bilmiyormuş gibi de davranma lütfen. Eminim sen benden yüz kat daha iyi biliyorsundur.”

Derin bir nefes alarak cevap verdim:

“Ben ceza avukatı değilim, Müslim Bey. Daha çok ticari davalara bakarım. Ama ara sıra kıramayacağım dost ve müvekkillerimin ceza davalarına baktığım olmuştur. Bu yüzden beni ayıplama. Ancak silahlı terör örgütü üyeliği çok ciddi bir suçlama. Sana her şey yakışır ama böyle bir şey yakışmaz ki.” “Hem de yüzde 70 engelli raporum varken…” dedi Müslim Bey.

“Haklısın,” dedim. “Avukatlığa başladığım dönemde örgüt üyeliğiyle ilgili bir davaya bakmıştım. Çok etkilenmiş, kitabını da yazmıştım. Orada bir taksi şoförü müşterisine telefonunu kullandırmış. Aranan yer teknik takipteymiş ve müşteri uyuşturucu satıcısıymış. İki kişi örgüt sayılmadığı için taksiciyi de katmışlar işin içine.

Dosyada tek delil, taksicinin telefonundan müşterinin yaptığı telefon görüşmesiydi. Başka hiçbir delil yoktu.

Neredeyse isyan edecektim. Savcı sonunda ikna oldu ve mahkemede beraat talep etti. Ama mahkeme buna rağmen ceza verdi. Dosyayı temyiz ettim. Yargıtay Başsavcılığı da beraat talep etti. Ancak Yargıtay cezayı onadı ve taksici tam 4,5 sene hapis yattı.

Kararı veren mahkeme başkanına,

'Vicdanınız rahatsız değil mi?' diye sormuştum. 'Çok müsterihim, Avukat Bey,' dedi. 'Çünkü bu uyuşturucu işi, taksici işin içinde yoksa yapılamaz.'

Hukukun nasıl zaaflarla dolu kararlar verdiğini o zaman görmüş ve yaşamıştım."

Sonra Müslim Bey'e dönerek ekledim:

"Bu yüzden çok şanslısın, Müslim Bey. Silahlı terör örgütü üyeliğinden 8 ay hapiste kaldıktan sonra beraat etmiş olman inanılmaz. Demek ki bütün insanlar bir olmadığı gibi, bütün hâkim ve savcılar da bir değilmiş."

"Örgüt Üyeliği" kitabımı okumak istediğini söyledi: "Verir misin, Avukat Bey?"

Müslim Bey'in heyecanını görünce Aylin Suer'in ön sözünü ona okumaya karar verdim. "Çok memnun olurum," dedi. Kitabın henüz basılmadığını ama ön sözün tamamlandığını belirttim ve okumaya başladım:

**Aylin Suer – Ön Söz**

Abdurrahim Dede, hemen hemen tüm kitaplarında okurlarına akıllarını kullanmayı tavsiye eder. Yaratıcı tarafından akletmekle görevlendirilmiş insanın, dünyayı suç ve ceza, doğru ve yanlış, iyi ve kötü, güzel ve çirkin

gibi zıtlıklar yoluyla kavrayabildiğini belirtir. Ancak bir adım öteye geçmek, yani hakikati idrak etmek için dualiteyi aşmak gerektiğini söyler.

Bunun tek yolu, aklı doğru kullanmaktır. Zıtlık ya da ikilik olarak görülen her şeyin aslında bütünün bir parçası olduğunu ifade eden Dede'ye göre, tüm görüntüler "bir" olanın tecellisidir. Bu yüzden dünyada aslında ikilikten söz edilemez. Esas mesele, iyinin içindeki kötüyü fark etmek ve iyileştirmek için sabırla çabalamaktır.

Kötünün içindeki iyiyi keşfedip gün yüzüne çıkararak çoğaltmak da insanın görevlerindendir. İşte bu yüzden dünyada zıtlıklar vardır ve insan ancak bu zıtlıkların içinde gizlenen hakikati görerek sonsuz bilginin farkına varabilir.

Abdurrahim Dede, Örgüt Üyeliği kitabında da geleneğini bozmuyor. Akletmenin önemini vurgulamak için sürekli sorular soruyor: hem kendine hem de okurlarına. Sayısız soruyla çıktığı düşünce yolculuğunda ulaştığı cevaplarla nefeslenip yepyeni sorularla yeni yolculuklara yelken açıyor.

Bu kitapta, okurlarını yine şu sorularla karşılıyor:

Hukuk zanla iş yapar mı?

* Adalet terazisi her zaman doğru mu işler?

* "Şüpheden sanık yararlanır" kuralı her davada geçerli midir?

* Silivri soğuktur şimdi sözü neden bu kadar sık söylenir?

Abdurrahim Dede, örgüt üyeliğinden yargılanan müvekkilini savunmak için Silivri yollarını aşındırırken, bu sorularına yenilerini eklemeyi de ihmal etmiyor:

* İnsanın başına gelen kötülükler, kendi elleriyle işlediklerinin sonucu mudur her zaman?

* Kurunun yanında yaş da yanar mı bazen?

* Kader mahkûmu kime denir?

Masumiyetine kalpten inandığı müvekkilini cezaevinden çıkarmak için sanık müdafii olarak hazırlandığı davada, Dede sadece davayı değil; hayatı, insanları, ilişkileri ve içinde yer aldığı hukuk sistemini de yeniden sorguluyor. Bu sorgulamaları samimi bir dille anlatırken, okurlarını başta suç ve ceza olmak üzere birçok kavrama yeniden bakmaya davet ediyor.

Tıpkı kitabında yer verdiği şu Güneş Nasihati gibi:

"Yaratıcının davranışını hiç kimse öngöremez. Onun nasıl tecelli edeceğini hiçbir şekilde bilemez. Çünkü sınırlanamaz o. Dilerse celaliyle, dilerse cemaliyle tecelli eder. Sırtınızı ona göre verin. Hayal kırıklığı yaşamayın sonra. Ve bilin ki celali de mahza rahmettir ve de hayrınızdır. Aklınızı kullanır, düşünürseniz celalin içindeki hayrı görürsünüz."

Ön sözü bitirdiğimde Müslim Bey, gözleri dolu dolu, hayranlıkla "Vay be, çok güzel yazmış!" dedi.

# 12. BÖLÜM

# DEĞİŞEN ZAMANLAR, DEĞİŞMEYEN İNANÇLAR

“Şimdiden meraklandım, avukatım,” dedi Müslim Bey. “Basılınca mutlaka okumak isterim.”

“Ama kitabın en orijinal kısmı, suçsuz yere 4,5 sene yatan adamın bundan memnun kalmasıydı. Adam, ‘Bu mahkeme bana zulmetti ama kader adalet etti,’ demiş. Eskiden işleyip cezasını çekmediğim bir suçun cezasını kader bana bu şekilde ödetti. Şikayetçi değilim bu yüzden. Kader adildir,’ demiş.”

“Vay!” dedi Müslim Bey. “Şimdi daha da merak ettim.” “İstersen elektronik olarak göndereyim,” dedim. “Çok memnun olurum. Hemen okurum,” dedi.

“O zaman,” dedim, “sen bir E-Devlet’e gir de beraat kararını ve iddianameyi bir görelim. Belki senin hikâyeni de kitap yaparım.”

“Çok güzel olur,” dedi Müslim Bey. “Ama şu internet ve bilgisayar ne acayip şey. Bir türlü alışamadım. Nasıl çalıştığını da anlamıyorum.”

Biraz sonra Müslim Bey’in iddianamesi, mahkeme kararı ve istinaf onama kararları önümdeydi. Çıktılarını aldırdım. Bu arada rahmetli babamla yaşadığım orijinal bir hatıra tüllendi zihnimde ve gülümsedim.

“Hayırdır, avukatım? Neden güldün?” dedi Müslim Bey. “Yok,” dedim. “Seninle ilgili değil. Bu internet ve bilgisayarlarla alakalı. Öyle çabucak mahkeme kararlarını karşımıza çıkarınca aklıma rahmetli babamla yaşadığım bir olay geldi.” “Anlat o zaman, biz de gülelim,” dedi.

“Birkaç yıl önce babamla camiye gitmiştik. Biraz erkence gitmiştik ve ön safa oturduk. Önümüzdeki bir adam telefonundan Kur’an-ı Kerim açmış, okuyordu.

Babam izledi onu. Namaz başlayınca adam telefonunu halının üzerine koydu. Babam hamle yaptı, telefonunu kaptı ve adama uzattı:

'Kur'an yere konmaz, evlat,' dedi.

Adam bir şey demedi, telefonu aldı ve cebine koydu. Namaza durdu. Cami çıkışında babama sordum:

'Baba, adamın telefonunu neden aldın ki?'

'Telefonda Kur'an vardı oğlum. Adam Kur'an'lı telefonu yere koydu. Kur'an yere konmaz,' dedi."

"Babamı telefondaki Kur'an'ın aslında dijital olduğunu ve gökten geldiğini anlatmaya çalıştım. Kur'an'ın uydudan telefona indirildiğini, telefon kapatılınca tekrar uyduya gittiğini söyledim ama ikna olmadı. 'Uydur uydur anlat,' dedi. 'Telefona gökyüzünden vahiy Kur'an iniyormuş, sonra kapatınca tekrar göğe yükseliyormuş! Benimle dalga geçme,' diye çıkıştı."

Bu arada ağır cezanın Müslim Kopuz'la alakalı beraat kararının hüküm bölümünü buldum. Okudum, biliyorum. Siz de merak ettiniz. Sesle okuyorum o zaman:

**Hüküm:**

Her ne kadar sanık Müslim Kopuz hakkında silahlı terör örgütüne üye olma suçundan cezalandırılması istemiyle kamu davası açılmış ise de, sanığın üzerine yüklenen suçu işlediğini gösterir her türlü şüpheden uzak, mahkumiyetine yeterli, inandırıcı ve kesin delil elde edilemediğinden, şüpheden sanık yararlanır ilkesi de gözetilerek, üzerine yüklenen suçu işlediğinin sabit olmaması nedeniyle.

Sanığın CMK'nın 223 Taksim 2-E maddesi uyarınca beraatine, Sanık Müslim Kopuz'un gözaltında kaldıktan

sonra beraatine karar verilmiş olması nedeniyle CMK'nın 141 Taksim 2 maddesi hükmü göz önüne alınarak hükmün kesinleştiğinin sanığa tebliğden itibaren 3 ay ve herhalde hükmün kesinleşme tarihini izleyen 1 yıl içinde sanığın oturduğu yer Ağır Ceza Mahkemesi'nde Ve eğer o yer ağır ceza mahkemesi tazminat konusu işlemle ilişkili ise ve aynı yerde ve başka bir ağır ceza dairesi yoksa en yakın yer ağır ceza mahkemesine dilekçeyle başvurmak suretiyle Tazminat isteminde bulunan kişinin dilekçesine açık kimlik ve adresini, zarara uğradığı işlemin ve zararın nitelik ve niceliğini kaydetmesi ve bunların belgelerini eklemesi gereklidir. Sana tazminat isteme hakkı bulunduğunun bildirilmesine bildirim yapıldı.

Karar kesinleştiğinde bu durumun sanığa meşruhatlı davetiye ile tebliğine, sanık Müslim Kopuz'un beraatine karar verilmiş olması göz önüne alındığında sanık hakkında verilen adli kontrol tedbirinin kaldırılmasına Bu hususta İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na müzekkere yazılmasına, İşbu kararın CMK'nın 111 taksim 2 ve 268. maddeleri uyarınca, ilgililerin 7 gün içerisinde mahkememize dilekçe vermek ve tutanağa geçirmek koşuluyla zabıt katibine beyanda bulunmak suretiyle falan ağır ceza mahkemesi nezdinde itiraz hakkının bulunduğunun bildirilmesine bildirildi.

Sanıktan el konulan ve incelenmesi biten dijital materyallerin sanığa ve sanık tarafından teslim edilmesini istediği kişiye ilişkin müvafakatini bildirildiğinde, dilekçe sunulması halinde ilgilisine iadesine, İmaj örneklerinin dosyada delil olarak saklanılmasına, UYAP bilişim sistemindeki bu dokumana falan adresten karar kesinleştiğinde onaylı bir suretin gereğinin takdir

ve ifası hususunda İstanbul İl Nüfus ve Vatandaşlık Müdürlüğü'ne gönderilmesine, karar kesinleştiğinde onaylı bir suretin şu kanun maddesi uyarınca soruşturmayı yapan ve bu soruşturmada görev alan kolluk birimlerine gönderilmesine, yargılama giderlerinin kamu üzerinde bırakılmasına dair sanık Müslim Kopuz ve müdafii falan avukatının yüzüne karşı kararın tefhiminden itibaren 7 gün içerisinde mahkememize yazılı dilekçe vermek veya tutanağa geçirilmek koşuluyla zabıt katibine beyanda bulunmak suretiyle İstanbul Bölge Adliye Mahkemesi nezdinde istinaf yolu açık olmak üzere Cumhuriyet Savcısı falanın katılımıyla mütalaasına aykırı olarak oy birliğiyle verilen karar açıkça okunup usulen anlatıldı.

# 13.

# ZERRE MİKTARIN İNANILMAZ ETKİSİ

“Vay maşallah, Müslim Bey,” dedim. “Çok sevindim. Kim ne derse desin, ben Allah’ın adalet terazisinin bu dünyada da tecelli ettiğine kendi adım kadar eminim. Alışverişlerini Allah’la yapanlar, Firavun’un memleketinde de yaşasalar onlara hiç kimse haksızlık yapamaz ve zulmedemez. Alışverişlerini Allah’la yapmayanlar ise Harun Reşit’in ülkesinde de yaşasalar daima sıkıntı ve ızdırap soluklarlar. Bakıyorum, savcı ceza istemiş. Beraat kararını da istinaf etmiş, itiraz etmiş. İstinafta da onanmış. Savcı haksız bulunmuş.

Çok merak ettim. Savcının iddianamesini okumak istiyorum. Seni silahlı terör örgütü üyesi yapan deliller nelerdir ki, terörist gibi evinden alınıp hapse götürmüşler ve senin ömründen 8 ayını çalmışlar bu engelli hâlinle?”

“Aman Avukatım, aman, öyle deme. Biraz önce sen söylemedin mi? Örgüt üyeliğindeki müvekkilin 4,5 sene hapiste yatmış. Buna rağmen kararı adil bulmuş. Bu kararı hâkimlere verdirten Allah’tır. Kalpler onun kudret elindedir. O dilediği tarafa evirir, çevirir. İşte bende de öyle oldu.

Savcı, ki o da hukukçu, ısrarla beni terörist yapmak isterken Rabbim hâkimler vasıtasıyla ‘Dur!’ dedi savcıya. İzin vermiyor ve beraat ettiriyor. Ancak sekiz ay hapis yatmam gerekiyormuş bunun için. Bunu hak etmesem Rabbim hiç izin verir miydi buna? Kim bilir hangi haltım, hangi günahım ve hangi kusuruma kefaret saydı ve temizledi beni, elhamdülillah.

Nitekim Rabbim kitabında açıkça beyan etmiş: Zerre miktar hayrın da, şerrin de karşılığı olacaktır. Bu ayetin çok hoşuma giden bir tefsiri de var. Diyor ki: Bu ayetteki zerre miktar şer, inananlara bakar. Allah, inananların zerre miktar kötülüklerinin cezasını bu dünyada verir onlara. Bu yüzden sıkıntıları eksik olmaz inananların. Neden mi? Sonsuzluk âlemine göç ettiklerinde görülecek hesapları kalmasın, doğrudan cennete Rabbin rızasına gidebilsinler diye.

Zerre miktar hayır ayeti ise kâfirlere, inanmayanlara bakar. Allah, inanmayanların zerre miktar iyiliklerinin karşılıklarını bu dünyada verir. Verir ki onlar da sonsuzluk diyarına göçtüklerinde hayırdan ellerinde hiçbir alacakları kalmasın, doğrudan cehenneme gidebilsinler diye. Bu yüzden bu dünyada inanmayanlar pek fazla sıkıntı, derde maruz kalmazlar. Ama gönülleri de cehennemleri yaşar, o da başka."

"Harika bir tefsirmiş bu, Müslim Hocam. Kimin acaba? Hiç duymadım."
"Şu an hatırlayamadım. Bulur getiririm ama."

"Bu yüzden benim kimseden şikayetim yok, Avukat Bey. Bana zulmettiği sananlara da hakkımı helal ediyorum. Nitekim iddianameyi okuduğunda göreceksin. Evimden alınıp terörist diye götürülmeme sebep, tanıdığım tanımadığım birilerinin ihbarı. Onlar bunu kötülük için değil herhâlde; vatan, memleket, din adına yapmışlardır. Sonuçta bu devletin başkanı, cumhurbaşkanımız televizyondan çıkıp insanların muhbir olmasını istedi. Bunu görev borcu telakki eden bazı insanlar da sevmedikleri kimseleri delilsiz olarak ihbar etti. Kuru'nun yanında yaş da yanmış göründü.

Lakin benim samimi kanaatim odur ki Rabbim hiçbir

kuluna zulüm yapılmasına izin vermez. Bu ihbarlarla sevdiği kullarının başka günahlarını temizlemiş, silmiş, süpürmüştür bana göre."

Müslim Bey'i dinlerken diğer yandan iddianameyi de inceliyordum. Müslim Bey hakkında Fevzi isimli bir vatandaş, Müslim Bey'i terör örgütü üyesi olarak ihbar etmişti. İhbar beyanında da özetle:

"Müslim Kopuz'un Karamürsel'de bulunan bir esnaf olduğunu... vay vay vay, ne büyük suç! Babasının Karamürsel'de kuru yemişçilik yaptığını... Şüphelinin yaklaşık 40 yıl önce babası kuru yemişçilik yaparken terör örgütünün içerisinde yer almaya başladığını... Şüphelinin bu süre zarfında İstanbul ilinde örgüte ait bir dergide çalıştığını... Bu nedenle şüpheli Müslim'in bu tarihe kadar kendisini gizleyerek kripto bir şekilde dışarıda kaldığını... Şüpheli'nin Karamürsel ilçesinde örgütün temel taşlarından biri olduğunu," beyan etmiştir.

"Aman Allah'ım, aman Allah'ım, bunlar nasıl suçlamalar! Delillere bakın: kuruyemişçiymiş babası, kendisi ve bir dergide resmi çalışmış. Ve bundan dolayı da kriptoymuş. Yahu tam bir dedektif mübarek!"

"Yahu Müslim Bey," dedim, "sen tam kırk sene kripto kalmayı nasıl becerdin? Senin kripto olduğunu keşfeden bu Fevzi kim? Senin neyin olur?"

# 14.

# SİYASETİN KURBANLARI

"Benim ortaokul arkadaşım olur. Çok iyi bir çocuk. Aramızda hiçbir problem, husumet yok. Lakin siyasete merak saldı beni ihbar eden bu adam. Bir partiye üye oldu. Ayrıca partinin yönetiminde yer aldı. Yanılmıyorsam belediye başkanı seçilebilmek için Karamürsel'den 10 kişiyi terör örgütü üyesi diye ihbar etmiş. Beni de o yüzden ihbar etmiş. Seçilemedi gerçi. Ama düzgün çocuk yine de.

Nitekim mahkemede verdiği ifadede de doğruyu söyledi. Beni neden ihbar ettiğini açıkladı."

"Merak ettim şimdi, sebebini. Dur, gerekçeli karardaki ifadesini bir okuyayım."

**Tanık Fevzi:**

Bozma öncesi talimatla alınan beyanında: "Ben daha önce savcılık huzurunda Müslim Kopuz isimli kişiden şikâyetçi olup, kendisiyle ilgili olarak bilgi vermiştim. Müslim isimli kişiyi ben 35-40 yıldır tanımaktayım. Bugün terör örgütü olarak ifade edilen yapıya ait dergide yöneticilik yapıyordu. Bu kişi, örgütün Karamürsel'deki yetkililerinden bir tanesiydi.

Dergide yönetici olması nedeniyle kendisinin örgüte ilişkin bilgi verebileceğini düşünüyorum. Derginin yöneticiliği dışında herhangi bir eylemini görmedim," şeklinde beyanda bulunmuştur.

"İnanamıyorum, Müslim Bey, ya," dedim. "Hiç mi Allah korkusu taşımaz bu insanlar? Beyana bak: Dergide yönetici olması sebebiyle bilgi verebileceğini düşünmüş.

Yahu, devlet dergide kimin yönetici olduğunu, orada çalışanları bilmez mi? Senin ihbarına neden gerek olsun? Devamı daha büyük bir facia: Derginin yöneticiliği dışında herhangi bir eylemini görmedim, diyor açıkça.

Savcı Bey de, hâkimler de dönüp bu kişiye, Devletin bilgisinde olan dergide çalışma olgusunu bildirmenin nesi ihbar? demiyorlar. Bu beyanı tanık sıfatıyla alıyorlar ve bunu iddianame ve gerekçeli kararlarında utanmadan kullanabiliyorlar. Bir de tanık diye ücret teklif ediyorlar. Toplum adına, hukuk adına insanın canını acıtan bir durum bu.

Ama realite bu. Tesellimiz de Allah'a olan inancımız. Allah Ben zalim değilim diyor. Kimseye zulmetmem, diyor. Kimse de ben izin vermedikçe sizlere zulmedemez, diyor. Siz ancak kendi nefsinize kendiniz zulmedersiniz.

O zaman bize düşen, yaşadıklarımızı Benim kendi ellerimle işlediğime karşılıktır, demek... ve Rabbe giden yola daha çok sarılmak. Hz. Âdem gibi: Ben kendime, kendi nefsime zulmettim, demek."

"Müthiş ve doğru formül. Kim ne yaparsa kendine yapar. Hiç kimsenin başkasına zarar verme şansı yoktur." "Ağzına sağlık, Avukatım. Ben de olaylara aynen öyle baktım. Bu yüzden de beni ihbar eden kardeşlerime hiç düşmanlık hissetmedim. Herkes içinde beslediği köpeğine göre davranır. Hani Kızılderililerin meşhur atasözü var ya: İnsan iki ruhludur. İçinde biri iyi köpek, biri kötü köpek kavga eder. Hangisini daha çok beslersen, o kazanır."

"Bununhikâyeyisidevar Müslim Bey, güzelhatırlattın." "O zaman sen de hikâyesini anlat da ben de öğrenmiş olayım, Avukatım."

"O zaman dinle bakalım:

**İki Köpek Hikâyesi:**

Yaşlı Kızılderili reisi, torunuyla birlikte kulübesinin önünde oturmakta ve az ötede birbirleriyle boğuşup duran iki kurt köpeğini izlemektedir. Köpeklerden biri beyaz, diğeri siyahtır. 12 yaşındaki çocuk kendini bildi bileli o köpekler dedesinin kulübesi önünde boğuşup durur.

Bunlar, dedesinin sürekli göz önünde tuttuğu, yanından ayırmadığı iki iri kurt köpeğidir. Çocuk, kulübeyi korumak için bir köpeğin yeterli olduğunu düşünmektedir. Dedesinin ikinci köpeğe neden ihtiyaç duyduğunu ve renklerinin neden özellikle siyah ve beyaz olduğunu anlamak ister.

Bir gün dedesine bunun sebebini sorar. Yaşlı reis, bir gülümsemeyle torunun sırtını sıvazlar ve:

'Onlar benim için iki simgedir, evlat,' der.

'Neyin simgesi?' diye sorar çocuk.

'İyilik ile kötülüğün simgesi. Aynen şu gördüğün köpekler gibi. İyilik ve kötülük içimizde sürekli mücadele eder durur. Onları seyrettikçe ben hep bunu düşünürüm. Onun için yanımda tutarım onları.'

Çocuk, sözün burasında mücadele varsa kazananı da olmalı diye düşünür ve her çocuğa has bitmeyen sorulara bir yenisini ekler:

'Peki, sence hangisi kazanır bu mücadeleyi?'

Bilge reis, derin bir gülümsemeyle torununa bakar: 'Hangisi mi, evlat? Hangisini daha iyi beslersem...' der.

"İnsanoğlunun kendi kendini fethetmesi, zaferlerin

en büyüğüdür. Bu söz kimin, biliyor musun, Müslim Bey?" dedim.

"Eh, müsaade et de bilelim, Avukatım," dedi.

"Bu söz, Eflatun'un, değil mi?"

# 15.

# SUÇSUZLUĞUN CEZASI

“Merak ettim, Müslim Bey. İçindeki siyah köpeği besleyip hakkında ihbarda bulunan diğer kişi Zekeriya kimdir? Onun ihbarı da çok orijinal. Bak, ne demiş senin için, terörist olduğunu nasıl anlamış? Tanık, BİMER’e yaptığı ihbarda özetle:

‘Daha önce tanıdığı şahıslardan olan yayınevi sahibi Müslim Kopuz’un terör örgütü üyesi olduğunu... Bu şahsın terör örgütü üyesi olduğuna dair elinde belge olmasa da, şahsın örgüt üyesi olduğunu bildiğini,’ beyan etmiş.”

“Allah’ım, sen aklıma mukayyet ol! İhbara bakın. Elinde belge olmasa da Müslim Kopuz’un örgüt üyesi olduğunu biliyormuş. Devlet, adliye, mahkeme hatta kim olursa olsun, bu adamın terör örgütü üyesi olduğunu nasıl biliyorsun? Yoksa sen de terör örgütü üyesi misin? Terör örgütü diye suçladığın Müslim Bey ile iş mi yaptın? Beraber bir şeyler mi yaşadın? Demez mi savcılar, hakimler?

Dememişler. İhbarcı olduğundan zahmet edip adliyeye gelip bu sözü söylediğinden devletin ödediği tanıklık ücretini almış mıdır, bilmem. Sonuçta tanıklık parası 50 TL. Fena para değil.”

“Dalga geçme, Avukatım. Bu kişi önemli bir kişi. Bir yazar. Ben de onun kitaplarını bastım. Sözlük yazarı. Aydın bir insan. Beni CİMER’e ihbar etmesinin çok haklı bir sebebi var ama söyleyemedi. Söyleyemezdi. Çünkü söylese onu da terör örgütü üyesi olarak almalarından

korktu. Ben de tabii onun ne yaptığını söylemedim. Ben onu ihbar etmedim.”

“Sen biliyorsun ama bunu mahkemeden gizledin, söylemedin, öyle mi? Yoksa gerçekten sen terör örgütü üyesi misin?”

“Sebebini söyleyeyim, kararı sen ver. Bu yazar abimiz Kore’ye gidecek oldu. Ben de ona oradaki Türk kolejlerinden bahsettim. O da oraya gidince okula gitmiş. Hatta okulda misafir etmişler. Orada yatıp kalkmış kaldığı süre boyunca. Dönünce de okulu öve öve bitirememişti bana.

Şimdi, ben ona okulu tavsiye ettim ya, işte benim terörist olduğumu oradan çıkarmış. Madem ki Türk okulunu tavsiye ettim, o zaman teröristim, diye düşünmüş.”

“Gerçekten inanmak istemiyorum ya. Zihniyeti ne olursa olsun, isterse Nobel almış yazar olsun, falcı gibi, müneccim gibi nasıl ifade verir? Ve bu ifade nasıl kale alınır? Pes yani. Önümde ağır ceza mahkemesinin gerekçeli kararı olmasa, zinhar inanmam. Olamaz derim. Pes ki ne pes!”

“Avukatım, ne oldu sana? Allah’a teslim olmuş kul hâline ne oldu? Neden sinirlendin, öfkelendin? Hadi, öfkeni yatıştırayım. Hem de senin hemşehrin sayılan Yunan asıllı Epiktetos’la.

Hiç kimse bir başkasına zarar veremez, diyor. Hz. İsa’dan 100 sene önce yaşamış bu zat.” “E, Epiktetos’a ne gerek var, Müslim Bey? Kur’an’da Allah ayetle söylüyor.

Maide Suresi, 105. Ayet: Ey iman edenler! Siz

kendinizi düzeltin. Eğer siz doğru yolda olursanız, yoldan sapan kimse size hiçbir zarar veremez. Hepinizin de dönüp varacağı yer Allah kapısıdır ve mutlaka yaptığınız şeyleri bildirir size."

"Haklısın, Avukatım. Yanlış anlama. Epiktetos'u ben de çok severim ve çok saygı duyarım. Beni en çok etkileyen tarafı da kaderi müthiş bir şekilde herkesin anlayacağı biçimde ifade etmiş olmasıdır. Şu ifadeye baksana:

Sahneyi kuran o. Senaryoyu yazan da o. Rolleri dağıtan da o. Benim görevim mi? Bana verdiği rolü güzel mi oynayacağım yoksa kötü mü oynayacağım? Bu kadar."

"Efsane bir anlatımmış gerçekten, Avukatım. Ve ne yazık ki senin bu yazarın gibi, rollerini kötü oynayıp iyi oynadıklarını sanıyorlar. Keşke bilselerdi. Rolleri değerlendirip hüküm verecek olan zatı tanısalardı. Keşke.

Beni ihbar edenler beş vakit duamdalar, abi. Hatta üçüncü ihbarcı, gizli tanık. Ama öğrendim onu."

"Daha doğrusu duruşmada gizli ifade verirken... katibin evrakı yere düştü. Ben de alıp verdim. Bu arada adını gördüm."

"Görmedin, Müslim Bey. Allah göstermiş sana."

"Aynen, abi, aynen. Ona söylemedim tabii. Yüzüne vurmadım. Hâlâ görüşür ve iş yaparız."

"Gerçekten mi? Dur bakayım, kararda onun ifadesi nasıl kaydedilmiş.

Yine şüpheli Müslim Kopuz hakkında kimlik bilgileri gizlenmiş şekilde BİMER'e yapılan ihbarda: Şüphelinin

terör örgütünün abilerinden olduğu... İstanbul Fatih-Edirnekapı'da matbaa ve Casper bilgisayar işiyle uğraştığını, beyan edilmiştir.

"Vay, Müslim Bey, vay! Demek sen matbaa ve Casper bilgisayar işi yapıyormuşsun. Öyle mi?"

# 16.

# BİR DOSTUN HANÇERİ

“Seni ihbar eden bu gizli tanık kimmiş Müslim Bey? Tanıdığım, bildiğim biri mi?”

“Evet, maalesef. Çok yakınımda olan bir dostum. Büyük bir iş adamı. Malları, mülkleri çok olan bir insan. Adı Vedat. Ama onu da anlıyorum ve hakkımı helal ediyorum. Bu yüzden ona neden bunu yaptın diye sormadım bile. O da haklı. Malı, mülkünü koruması lazımdı.”

“O da ne demek şimdi Müslim Bey? Tamam, anladım. Alışverişini Allah’la yapan kimseye kızmıyorsun, kızamıyorsun. Çünkü başına ne gelirse gelsin, imanın gereğince Allah’tan biliyorsun. Nitekim, imanın altıncı şartı olan hayır da şer de Allah’tandır, demişsin. Ama kendisini kurtarmak için masumları ihbar eden insana da yanlışını düzeltmek için kusuru kendisine söylenmez mi?”

“Söylememe gerek kalmadı ki Avukatım. Zira onu Allah ikaz etti. Yaptığına bin pişman. Ve göreceksin, kendisini affettirmek, vicdanını rahatlatmak için neler yapıyor, neler yapıyor.”

“Nasıl mı ikaz etti Allah onu?”

“Karısı onu terk etti. Boşandı.”

“Çok ilginç. Biraz açar mısın, anlatır mısın olan biteni?”
“Anlatayım. Ama boğazım kurudu. Saatlerdir buradayım. Öğlen oldu bak. Acıktım. Kerbela sanki burası. Çay kahve bile cimri cimri geliyor.”

"O kadar orijinal şeyler söylüyor ve yaşatıyorsun ki unutuyoruz midelerimizi. Kusura bakma. Ama çok haklısın. Hadi kalk, gidiyoruz."

"Nereye?"

"Tabii ki Garaj Kebap'a. Bursa'nın efsane İskender'ini 25 sene önce İstanbul'a getirdi bir komşumuz. Kalitesini de hiç bozmadı. Sadece İskender var. Her zaman dolu. Oraya gidiyoruz. Biraz da ayaklarımız açılsın. Yürüme mesafesinde."

"Hadi o zaman," dedi Müslim Bey.

Yolda yürürken düşüncesizliğime kızdım. Çok haklıydı. Ama etkilenmiştim. Tabii şimdi onu Garaj Kebap'a yürütmek de hataydı belki. Zira seke seke yürüyordu engelli ayağı sebebiyle. Yüzüne baktım, yürürken acı ifadesi yoktu.

Müslim Bey, Vedat Bey'i anlatıyordu:

"Vedat Bey, İstanbul'un sayılı zenginlerinden sayılır. Halı dükkânları, AVM'leri, otelleri olan birisi. Onunla beraber ara sıra şimdi terör örgütü denilen, fakat o zamanlar dini bir grup olarak bilinen insanların dini sohbetlerine katılır, beraberce camide verilen vaazlara giderdik. Oralarda Allah, Peygamber dışında söz söylenmez, dünya namına kelam edilmezdi. Sohbetlere katılanlar da hayırsever, terörü lanetleyen insanlardı. Hayırdan başka bir şey bilmeyen insanlardı. Devlet yetkilileri de her türlü desteği veriyor, takdir ediyordu bu cemaati."

"Eğitimden başka güzel insanlar yetiştirmekten başka bu dünyaya ait asla bir beklentisi olmayan ve 'eûzübillahimineşşeytanirracim ve minessiyase' diyen

insanlardı. Ta ki İslam'ın değerlerine bağlı insanların seçimle iktidara gelmelerine kadar bu böyleydi. İktidara gelen bu partinin kadroları yoktu tabii. Yeni kurulmuş bir partiydi. Ortada çok güzel, düzgün yetişmiş insanları olan bir cemaat de vardı. Haklı olarak bu parti, anladığım kadarıyla bu cemaatin başındakilerle irtibata geçti ve devlete eleman talep etti.

Bunu nereden mi biliyorum? Bu partinin başkanı, ülkenin başbakanıydı. Onun 'ne istediniz de vermedim,' demesinden biliyorum."

"İşte cemaat o günden sonra bozuldu. Meğer iktidara, güce ortak olmak insanı bozuyormuş. İnanılmaz bir şey oldu. Çok geçmedi. Bu dünya namına hiçbir beklentimiz yok diyen cemaat, siyaseti şeytanla bir tutan cemaat yöneticileri birden fikir değiştirip holdingler, şirketler, bankalar, televizyonlar kurmaya başladılar.

Devletin her kurumuna sızmadılar; yerleştirildiler meşru bir şekilde. Ve siyaset yapmaya başladılar. O yüzden eşlerini, kızlarını bile ev ev dolaştırıp oy istettiler destekledikleri partiye. Faiz haram diyenler, 'Gidin bankalardan kredi çekin, bizim bankaya para yatırın,' dediler.

Hatta ben de onların dergisinde çalışıyordum. Dini bir dergiydi. Siyasetle hiç ilgisi yoktu. Memur olarak tabii. Beni de işten attılar o zaman. 'Biz artık büyüdük. Biz artık profesyonelleştik. Sen demode kaldın. Bize ayak uyduramıyorsun,' dediler. Attılar işte beni de."

"Ne yalan söyleyeyim. Sevindim işten attıklarına. Çünkü artık bu cemaat yöneticileri eski cemaat döneminde söylediklerinin tam tersini yapmaya başlamış, siyasi parti gibi davranmaya başlamışlardı."

Ofisle Garaj Kebap arası 300-400 metre civarındaydı. Nefessiz dinledim Müslim Bey'i. O da nefessiz anlattı. Bu arada kebapçıya varmıştık. Kebap kokuları sardı ortalığı, ağız sularımız harekete geçti.

Bir masaya oturduk. İskender ve ayran söyledik. Yemek arasında konuşmadık. Yan masalarda insanlar vardı. Düşündüm Müslim Bey'in dediklerini. İnsan açken başka, tokken başka oluyordu. İnsan muhalefette başka, iktidarda başka. İnsan fakirken başka, zengin olunca başka.

Hatırladım, İslami değerlere kıymet veren iktidardaki partinin başkanı, partisini kurduğunda parmağındaki yüzüğü göstererek:

"Parmağındaki yüzüğün dışında bir mal varlığı edindiğimi duyarsanız bilin ki hırsızlık yapmışımdır," demişti.

# 17.

# AÇ KARNIN KARARLARI

“Çok güzeldi İskender, Avukat. Allah razı olsun senden. Rabbim kesene bereket versin,” dedi Müslim Bey.

İskender’den sonra çay kahvelerimiz gelmişti, müessese ikramı olarak. Beni çok düşündürttün, Müslim Bey, anlattıklarınla. Ben de sana çok ibretli bir hukuk hikayesi anlatayım. Gerçek bir hikaye. İnsan açken başka, tokken başka karar veriyor.

“Benim karnım tok, şu an keyifle dinlerim,” dedi Müslim Bey.

O dinledi, ben de anlattım:

“Amerika’dayız. Amerikan Adalet Bakanlığı yetkilileri toplantı halinde. Gelen istatistiklerdeki garipliği tartışıyorlar. Bütün eyaletlerden gelen raporlar aynı sonucu vermiş.

Olacak şey değil. Bu işte bir gariplik var. Bunu çözmeliyiz,” diyor müdür.

“Ayda bir yapılan, hapishanelerdeki mahkumların iyi hal sebebiyle denetimli serbest bırakılma komisyonlarının sabahki toplantılarında, aday mahkumların sadece %10’u uygun görülürken, aynı komisyonun öğleden sonraki toplantılarında bu oran %80’e çıkmış.

Bu hal bütün eyaletlerde böyle. Olacak şey değil. Bunun sebebini mutlaka bulmalıyız. Komisyon kararlarını etkileyen bir şey var. Sabah başka karar, öğleden sonra başka karar veriyorlar. Neden? Derhal müfettişler tayin edip bunun sebebini bulalım,” diyor müdür.

Müfettişler 52 eyalette gerekli inceleme ve araştırmayı yapmış. Tek tek de raporlarını göndermişler Bakanlığa. Gelen raporların tamamı şöyle:

Hiçbir usulsüzlük tespit edilmemiştir. Ancak komisyon heyeti üyelerinin öğleden sonraki toplantılarında kararlarını tok karınla verdiklerini tespit ettik.

"Vay," dedi Müslim Bey, "Vay ya. Ben bunu eşimden öğrenmiştim aslında. Çocukların karnı tok olmalı derdi hep. Yoksa çıngar çıkarırlar. Şimdi bende de jeton düştü. Benim dönemimde yapılan himmet toplantılarında mutlaka yemek verilirdi. Karnı doyan insanlar da böylece daha bonkör olurdu."

"İşte bu yüzden," dedim, "bu davanın sonucu ne olur diye soran müvekkillerime, Hakimin durumuna bağlı. Açsa başka, toksa başka karar verir. Mutluysa başka, karısından kocasından fırça yediyse başka karar verir, derim."

"Amerika'daki heyet üyelerine bak. Öğle yemeğine geç kalmamak için sabah oturumlarında denetime gelen mahkumların %90'ını reddediyorlar. Zira reddedince gerekçe yazmaları gerekmiyor. Kabul edilirse gerekçe yazmaları gerekiyor. Böylece yemeğe yetişebiliyorlar. Mide çok önemli. Sen de bak, çok önemli konular konuşurken miden isyan etti, getirdi bizi buraya."

"Beni mahcup etme şimdi, Avukat. Bir yemek yedirdin diye."

"Özür dilerim, Müslim Bey. Konuyu başka yere çekme. Vurgulamak istediğim, insanın dualizmi. Her an değişebiliyor. Hatta bu konuda Aziz Nesin'in müthiş bir hikayesi var. Efsane."

“Dönüş yolunda anlat onu da. Kebaptan sonra biraz yürüyelim. Yürüyüş iyi gelir.”

“Tamam, anlatırım. Ama sen de Vedat Bey’in hikayesini unutma. Hatta dönüş yolunda onu sen anlat, ofise gidince Aziz Nesin’in Kedi Hikayesini kitaptan okuyalım, olmaz mı?” dedim.

“Olur,” dedi.

Vedat Bey’i anlatmaya devam etti:

“Partinin onayı ve isteğiyle iktidara ortak olduklarına inanan cemaat yöneticileri, Başbakan’dan ‘Doymadık. Daha isteriz’ deyince, hatta ‘Sen siyasi partisin, bugün varsın, yarın yoksun. Biz ise cemaatiz, sonsuza kadar varız. Ahirette de varız,’ deyince kavgaya tutuştular.

Yahu hiç devletle kavga olur mu? Neyse, sonu Allah’ın takdiriyle olması gerektiği gibi sonlandı. Cemaat yöneticileri yurt dışına kaçtı. Olan, bu cemaate hayır adına bir şekilde destek olanlara oldu. Hiç ilgi ve alakaları olmadığı halde terörün her çeşidine lanetler yağdırdıkları halde, parti tarafından terörist sayıldılar.

Hatta kanunda değişiklik bile yaptılar. ‘Terör örgütü üyesi olmasalar bile, bile isteye terör örgütüne yardım suçu,’ diye bir suç ihdas ettiler. Yargısız infazla, KHK’larla insanları mağdur ettiler. Hatta onlara ‘su bile çok,’ dediler. Kimi nehirlerde, kimi denizlerde can verdiler.

Tabii millete de fırsat doğdu. Sevmedikleri düşmanlarını terörist diye ihbar etmek. Bir de ihbar edince, vatansever partici olunduğundan, partiye yaranmak ve kendilerini gizlemek için ihbar furyasına katılanların dönemi başladı böylece.”

# 18.

# KEDİ TÜY DÖKER, BAKAN TERLER

“İşte gizli tanık Vedat Bey de bu cemaate yakınlık gösteren bazı iş adamlarının mallarına el konulduğunu görünce korktu. Ne olur ne olmaz diye adliyeye gidip gizli muhbir oldu. Etkin pişmanlıktan yararlandı. Tabi etkin pişmanlıktan yararlanmak için örgütün tasfiyesine yardımcı olacak bilgiler vermesi gerekiyor. O da çevresinde bildiği ve bir şekilde bu cemaatle irtibatı olmuş kişilerin isimlerini vermekten geçiyor. Zor iş tabİi. Beni de bu yüzden ihbar etti. Doğru da söyledi. Beraber camiye gider vaaz dinlerdik. Kimi iş adamlarının evlerinde düzenlenen dini sohbetlere de katılırdım. Ama Rabbim şahittir ki bir tek defa ne siyaset ne de parti konuşması olmamıştı. Sadece Kur’an, hadis ve bazı alimlerin sohbetleri olurdu, o kadar…”

Bu arada ofise vardık. Odama geçtik, çaylarımız geldi. Ben de Aziz Nesin’in hikayesini buldum, okudum.

“Kedinin dayak yemesi, yediği dayağın acısıyla kapıdan fırlaması olayı şöyle başladı. Bütün gazeteler ama hep birden, bir bakana çok şiddetli hücuma geçmişlerdi. Bakanın buna canı çok sıkıldı. Ne yapacağını bilmiyordu. Ne yapacağını bilmediği ve canı çok sıkıldığı zamanlar yaptığı gibi müsteşarı çağırdı. Ona bir şey sordu, müsteşar cevap verdi. Başka bir şey sordu, müsteşar onu da açıkladı. Bakan can sıkıntısından kurtulmak, rahat etmek zorundaydı.

Çünkü ne olursa olsun insanlar rahatlamak zorundadır. Bakan müsteşardan başka bir şey daha sordu. Müsteşar o işi nasıl yaptığını anlattı. Hayır, o iş öyle yapılmayacaktı.

Neden öyle yapmıştı müsteşar? Olmaz öyle şey. Olur, olmaz, olur işte. Olmaz işte.

Bakan sonunda bir püf noktası bulduğuna sevinçli, müsteşara epeyce söylendi, rahatladı. Eğer hiç rahatlamasa o can sıkıntısıyla geceki toplantıya gitseydi, ertesi gün dillerde dolaşan başarısını elde edemezdi.

Ne olursa olsun insanlar rahatlamak zorundadır. Müsteşar nasıl rahatlayacaktı? İstifa mı etsin? Hayır. Ne diye istifa edecekmiş? Umum müdüre falan meseleyi sordu. Umum müdür falan meseleye cevap verdi. Feşmekan meseleyi, ona da cevap verdi. Verdi ama o feşmekan mesele öyle olmayacaktı ki. Tamam sekreterini çağırdı. 'Yaz' dedi. Müsteşar söyledi, sekreter yazdı.

Oh rahatlamıştı. Eğer içini dökmese patlayacaktı müsteşar. Evinin, çoluğunun, çocuğunun rahatını, huzurunu kaçıracaktı. İyi ama umum müdür ne yapsın şimdi? Müsteşarın yazdıkları yenilir, yutulur şey mi? Zile bastı. Müfettiş Ali Bey'i çağırdı. Ali Bey on gündür teftişte.

Vali Bey'i çağırın.

Başüstüne.

Müfettiş Vali Bey geldi. Buyurun beyefendi. Şu şey işi ne oldu? Oldu beyefendi. Öbür iş? O da oldu.

Nasıl oldu? Şöyle şöyle şöyle oldu efendim. Öyle olmayacaktı ki. Kim dedi size şöyle şöyle şöyle böyle olsun diye. Böyle böyle böyle olacaktı. Allah Allah. Umum müdür söylendi, söylendi. Dünya varmış içini dökmese boğulacaktı.

Müfettiş ne yapsın şimdi? Ya sabır. Ya sabırla. Olmuyor. Müdür bey. Efendim. Nasıl efendim? Ben size bu sabah ne dedim?

Bu sabah mı? Bir şey demediniz. Nasıl demedim? Bir şey dedim ben size. Bu sabah ben sizi görmedim ki. Öyleyse dün sabah. Dün siz rahatsızdınız. Öyleyse evvelki sabah.

Evet söylemiştiniz. Hah. Söylemişti işte. Ne söylemişti? Söylemişti de neden yapılmamıştı? Peki. Olmaz böyle şey. Anladınız mı?

Olmaz. İstemem. Katiyen olmaz. Müdürün suratı asıldı. Ne olursa olsun insandan rahatlamak zorundadır. Muavini çağırın bana. Baş üstüne. Müdür muavini geldi.

Müdür sordu. C cedveli yapıldı mı? Yapıldı efendim. Tamam mı? Yapıldı. Evet tamam. Liste eklendi mi? Eklendi.

Sanki ne diye her şeyi tastamam yaparlardı? Gönderildi mi gönderildi. Biraz geciktirseler olmaz mıydı? Ne gün gönderildi? Dün. Ne? Dün mü? Bu ne ihmal? Bu ne biçim iş? Hiç kimse çalışmıyor. İş çıkarmalı. İşi günü gününe, iş isterim ben. Anladınız mı?

Oo insan içini döktü mü ne rahatlıyor.

Müdür Muavin'i kısım amirinin odasına girdi. Burnundan soluyordu.

Bunlar ne? Muhasebeye gönderilecek evrak. Hıh tamam. Zaten siz Muavin Bey çıkınca barut kesilen kısım amiri masaya yumruğunu indirdi. Nerede Hasan Bey? Hangi Hasan Bey? İkinci kısımdaki Hasan Bey mi? Kayıt memuru Hasan Bey mi?

Evrak kalemindeki Hasan Bey mi? Yoksa tahrirattaki katip Hasan Bey mi? Hangisi olursa şey, yani Tehrirattaki Katip Hasan Bey. Efendim paydos zili çaldığından gitmiş. Öyleyse sen gel buraya. Benim adım Hüseyin. Hüseyin mi Hüseyin? Ben dinlemem.

Ben size diyorum ki... On dakika kadar bağırdı, çağırdı. Şamandırı'ya yaş açtıktan sonra istim bırakan gemi gibi boşaldı. Rahat rahat daireden çıktı. Memur Hüseyin Bey odacıya söylemediğini bırakmadı. Bu camların hali nedir be? Ya şu tavandaki örümcek ağları, şu masaların tozu, yerlerin pisliği. İstemem böyle şey, istemem.

Anladın mı? İşte o kadar. Hüseyin Bey kıştan çıkıp yaza girerken sırtından paltosunu atmış adamın hafifliğiyle, rahatlığıyla daireden çıktı. Canı burnuna gelen odacı kavga etmek için kapıcıyı aradı. Bulamadı. Kapıcı gitmişti. Ne yapsın? Her ne olursa olsun insanlar rahatlamak zorundadır.

Tramvaya bindi. Ayağıma bastın önüne bak. Adam aldırmadı. Biletçi geldi. Bilet. Görmüyor musun kalabalığı? Bir elin askıda, bir elin baskıda. Cüzdan çıkar mı şimdi?

Ne yapalım? İnerken veririm. Olur mu öyle şey? Olur. Olmaz. Bal gibi olur. Kontrol gelirse dinler mi? İn aşağıya.

Bir patırtı, bir gürültü odacı fırsat yakalamıştır. Hay sizin gibi biletçinin de…! Son seferini yapan biletçi evine döndü. Karısı mutfakta gülüyordu. Ne gülüyorsun ulan insan kocasını? Ver etti sopayı. Sonra geçip sofraya rahat bir yemek yedi. Biletçinin karısı ağlıyordu. Ayağının altında dolaşan kedinin sırtına iki maşa indirdi.

Kedi can acısıyla kendini sokağa daralttı. Biletçinin karısı kocasına sokuldu. Aşkın en iyisi gözyaşından sonra gelendir. İkisi de rahattı. Her şeyin, her işin bir nedeni vardır. Eğer gazeteler bakana hücum etmeselerdi... ...şu zavallı kedi durup dururken böyle bağıra bağıra sokağa fırlar mıydı? İnsanlar rahat, kedi önümden öyle bir kaçtı ki, rahatlamak için onun ne yaptığını göremedim.

# 19.
# BİR DAVANIN SEYRİ: KEDİDEN BAKANA

"Dünyanın hâli ve benim durumum bu kadar mı güzel anlatılır, Avukatım? Bilmem ki Aziz Nesin'e Allah rahmet eylesin denir mi?" dedi Müslim.

"Anlamadım, neden denmesin ki?"

"Şey..." dedi, "açıkça ateist olduğunu ilan etmiş ya, ondan dedim. Ateistlikten önce de hafızmış ama."

"Eee?"

"Demem şu ki, insanoğlu yanar döner. Sürekli fikir değiştirir. Fikir değiştirmeyen sadece -o da belki- hayvanlardır. Hatta insan kendisiyle bile sürekli kavgadadır ve sürekli fikir değiştirir her konuda. İslam'a göre de geçerli olan, ölmeden önceki son hâlidir, son fikridir. Dolayısıyla Aziz Nesin de ölürken fikrini değiştirmiş ve Allah'ın varlığını kabul etmiş olamaz mı?"

"Olabilir tabii, abi. Kim bilebilir ki?"

"O zaman hüsnüzan farz olduğuna göre de hadi gel, yürekten Aziz Nesin'e hem de fatihalı bir rahmet dileyelim."

"Doğru söylüyorsun, Avukatım. Allah rahmet eylesin o zaman. Hatta yanlış hatırlamıyorsam Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de 'Bilsem ki kabul edilecek, onun namına günde yetmiş defa tövbe istiğfar eder, affedilmesi için dua ederdim.' mealinde bir sözü var. Tabii Aziz Nesin için değil, o zamanki böyle münafık geçinen birisi için."

"Aynen öyle, Müslim Bey. Kaldı ki Fatiha'da da Allah

yargılama hakkını münhasıran uhdesinde tuttuğunu ve din günü, hesap gününün sahibi olduğunu açıkça ifade etmiş. Mâliki yevmiddîn demiş."

"İlla da birisini yargılayacaksak da onun avukatlığını yapmalıyız. Yargılamak değil, yarlıgamak (affetmek) lazım."

"Çok doğru. Baksana... Kedinin başına gelene..."

"Bilmiyorum. Ben de kendimi o kediye benzettim. Birebir hem de."

Devlet, darbeyi yapan hainleri yakalayıp cezalarını veremeyince elindeki vatandaşına bastı sopayı. Bu cemaat de herhangi bir şekilde iltibatı olanların canını yaktı, hayatlarını karartı. Oysa bu cemaati terör örgütüne dönüştüren bizzat kendileriydi. İktidara onları sokmakla, onlarla iktidarın nimetlerini paylaşmakla o insanların bozulmasına sebep oldular. Kendileri bozulduğu gibi...

"Tamam da bozulanları devlet biliyordu. Hem de çok iyi."

Çoğu da kaçtı. Ve yine devlet, bu cemaate önceki dönemde irtibatları olan insanların terör örgütüyle hiçbir ilgilerinin olmadığını da çok ama çok iyi biliyordu. Buna rağmen devlet bu zulmü kedi konumundaki vatandaşına, yani bana neden reva gördü, anlamıyordum bir türlü. Aziz Nesin sağ olsun, sebebini söyledi işte. Meğerse rahatlamak içinmiş. Bunu öğrendim ya, şimdi ben de, benim de içim rahatladı.

"Harika, Müslim Bey ya. Aziz Nesin'in hikayesini nerelere bağladın, bravo sana."

Etkilendim. Belli ki mahkeme heyetini de etkilemişsin ki iki defadır mahkeme senin için beraat kararı vermiş.

İzin verirsen savunmanı okumak isterim.

“Tabii ki, tabii ki Avukatımın yaptığı savunmayı da.

Ama önce kediyle zulmetme durumunu düşünmemek için son bir yol, kedi durumuna düşmemek için sana bir yol önermek istiyorum.”

“Dinliyorum,” dedi Müslim Bey.

“Bana itimadın var mı Müslim Bey? Bana güveniyor musun?”

“Tabii ki, Avukatım. Güvenmesem vekâlet verir miyim sana hiç?”

“İşte büyük hata. Başka insanlara güvendiğin sürece başın beladan kurtulmaz, Müslim Bey. Bizdeki davaların hemen hemen tamamı hep güvenmekten kaynaklı. Bak, seni ihbar eden insanlar da güvendiğin dostların.”

“Ama olur mu? Sana vekâlet vermem hata mı yani?”

“Vekâlet güvenmek demek olsaydı hata tabii. Avukat vekâletinin güvenle ilgisi yok. Senin namına sadece adliyelerde işini görmemi sağlıyor. O kadar. Avukat vekâletinle senin aleyhine hiçbir şey yapamam ki. Vekâletimi de adliyede kötüye kullanırsam meslekten atılır, ağır cezada yargılanırım. Gördüğün gibi vekâlet vermenin hiçbir şekilde güvenle ilgisi yok.”

“O zaman bana anlatmak istediğin şey nedir, anlamadım.”

“Peki o zaman. Sen kendine güveniyor musun?”

“Tabii ki güveniyorum.”

“Çok iyi. Ama ben kendime güvenmiyorum.”

“Neden ki?”

“Neden olacak, Müslim Bey? Görmedin mi?”

Sen anlattın. Başbakan dahil, iktidara gelenler değişiyor. Güç elde edenler bozuluyor. İşte cemaatin hâli, işte iktidarın hâli. Her ikisi de milletin ensesinde boza pişiriyor. Oysa şahitlik yaparım, bunlar zayıfken, iktidarda değilken söyledikleri bütün söylemlerinde son derece samimiydiler. Sonradan bozuldular. Zira insanda nefis var, insanda şeytan var. İnsanda bunlar olduğu sürece de hiçbir insan, hiçbir insana güvenmediği gibi kendisine de asla güvenmemeli.”

“Çok doğru dedin be, Avukatım.”

“O zaman şimdi sor bana. Bana güveniyor musun, de.”

“Avukatım, bana güveniyor musun?”

“Kardeşim, benim sağ gözümün sol gözüne itimadı yok. Zira bende de hem nefis hem şeytan var. Eğer sen ‘Bende nefis yok, şeytan da yok,’ diyorsan sana güvenirim. Var diyorsan güvenmem.”

“Süper cevap, Avukatım ya. Çok işime yarayacak bu bundan sonra.”

“O zaman sana bir formül de vereyim. Muhteşem bir formül: Azami hüsnüzan fakat ademi itimat. Yani güzel düşünmede sınır yok fakat kendin dahil kimseye itimat yok.”

# 20.

# “BİR GAZETECİNİN KABUSU

“Azami hüsnüzan, fakat ademi itimat,” dedi Müslim Bey. “Bu formülü verenden Allah razı olsun, müthiş! Her insan zihnine kazımalı bunu. İlk uygulamayı da kendim yapacağım. Gerek devlet, gerek adliye, gerekse cemaatlere karşı hüsnüzan besliyorum. Ve şunu ifade etmeliyim, Avukatım:

Onlar hakkında sarf ettiğim kelimelerin hiçbirisi kurumlar ya da şahıslarla ilgili değil. Kimseyi eleştirmiyor, tahkir etmiyorum. Ben sadece insanın hikayesini; kim olursa olsun, hangi tarafta olursa olsun, insanın hikayesini, kendi hikayemi dile getirmek istedim. İnsan olan şaşar, yanlış yapar, batar; ama akıllı olanlar çıkmasını da bilir. Tıpkı Hazreti Adem gibi, af dileyerek küfr-i inadeye girip şeytanın peşinde saf tutmamalı. Yaşadıklarım bana bunları öğretti.”

“Bakalım, hâkimlere sen neler öğrettin, Müslim Bey? Onları nasıl ikna ettin? Mahkemede yaptığın savunmanı sen de unutmuşsundur. Benim ağzımdan kendini dinle bakalım.”

Sanık Müslim Kopuz savunmasında:

“Öncelikle saygılarımı arz ediyorum. İsmim Müslim Kopuz. Burada bahsedilen hadiselerle benim hiçbir alakam yok. Ben 21 sene önce Zaman Gazetesi’nden resmen atıldım, yani kovuldum. Ekrem Dumanlı geldiği zaman benimle çalışmak istemediğini, Hüseyin Gülerce, ben ve birkaç kişiyle daha çalışmayacağını söylemiş. Ve ben o zaman resmen 12 sene çalıştığım kurumdan

kovuldum. Ondan sonra bir kere gazeteye gittim, o da iftar ile alakalı. Onun dışında hiç görüşmedim. Ekrem Bey'in de orada bahsedilen tanıklardan biri olduğunu biliyorum.

Hakkımdaki gizli tanık iddiaları asılsız. Özellikle Zekeriya'nın beyanları tamamen asılsız. Benim Edirnekapı'da küçük bir kırtasiye dükkânım var. Onlar geldiğinde üç kişi geldiler. Dördüncüye oturacak bir yer bile yok. Yayınevi olduğu için insanlar fotokopi çektirmeye, bir şeyler almaya geliyor. Orada himmet toplantısı gibi şeyler tamamen yalan. Çünkü ben o arkadaşla iki kere görüştüm. Birinde kitap siparişi için geldiler, diğerinde kitabı teslim almaya geldiler.

Bank Asya'yla 2010'dan beri asla çalışmıyorum. Bank Asya'ya yatırılması için öyle bir ifade yok ki! Ben İzmit'e gittiğimde Ziraat Bankası'ndan kredi çekti. Parayı öyle verdi bana. Hatta 2000 lira da alacağım var. Konuya bile değinmedim. Onu İzmit'ten bana getiren, İmam Hatip Lisesi'nden Mustafa. Mustafa ile ben İzmit İmam Hatip Lisesi mezunu olduğumdan Mezunlar Derneği'nde konuşuyorduk. O benim matbaacı olduğumu biliyor.

Zekeriya Bey ile yüzleşmek istiyoruz. Zekeriya Bey ile alakalı başka hiçbir şeyim yok. Hepsi yalan. Fevzi'ye gelince, Karamürsel'de 35-40 yıldır tanışırız. 35-40 yıldır asla hiç görüşmedim kendisiyle. 35 senedir hatta Sızıntı Dergisi'nin dışında başka bir faaliyetle rastlamadım, görmedim. Duyarlı bir vatandaş olarak araştırması hakkıdır. Orada da zaten kendisi diyor ki, 'Belki ben onu abone yapmışımdır zamanında.' Bu bahsedilen zamanda, 40 sene önce, 35 senedir hiç görmedim kendisini. Ben burada daha önce sorulduğunda tanıyamamıştım. Sonradan sosyal medyadan tanıdım. Karamürsel'de

şu anda AK Parti'den belediye başkan adayı olmuş arkadaşımız.

Gizli tanığın ifadesi de tamamen bir fecaat. En altta da Vedat kalmış. Bu arkadaşımız Fatih'te halıcılık yapardı. Ben 30-35 sene önce halı aldım kendisinden. Daha sonra İstanbul'da işi bozulunca ya da iş değiştirdi. Konya'ya gitti. Kendisi bozulduktan sonra beni Konya'dan aradı. 'Müslim Bey, tanıdığınız avukat var mı?' diye sordu. Ben o zamanlarda Avukat Gülten'in adını vermiştim.

Himmetçi ve bilgi işlemcisi olarak bilinen Müslim Topuz'a bağlı olduğu söylenir diye... Tamamen söylenti! Lütfen, sıradan bir esnafım, vatandaşım. Niye altta da avukat falan var? Ondan sonra dikkat ederseniz 10 tane avukat sıralanmış. Ben bu avukatların tümüyle konuştum. Tümüyle bu arkadaş çalışmış. Tümüyle de anlaşamamış. Vedat Bey ile gerçekten husumetim yok. Üç ay önce bile bana telefon ediyor: 'Problemin var mı?' 'Yok ya. Fatih'te bir dairem var, onu kiraya verir misin?' diye soran bir arkadaş.

Halit Esendir, gazetede altlı üstlü çalıştığımız bir arkadaş. Kendisi yurt dışına kaçmış. İrtibatımı kestim. 21 yıl önce beni gazeteden ayırdıktan sonra ben ne yapacağım diye düşündüm. Yaşım gelmiş 42'ye... Düşünüyorum, taşınıyorum, dedim ki, basın ile alakalı ne yapabilirim? Yayınevi yaptım. 150'ye yakın kitap bastım. 150 kitabım içinde bir tanesi bile bu grupla alakalı değil. Halit Esendir ile ben Zaman Gazetesi'nde hiç anlaşamazdım. Hüseyin Gülerce derdi ki, 'Seni bir yere götürmek istiyoruz ama Halit hep karşı çıkıyor,' demişti.

Gazeteden atıldıktan sonra aradan 8-10 sene geçti. Halit Esendir beni aradı. 'Müslim Bey, ben bir dergi

dağıtım merkezi kurdum. Elimde bilgisayar var, bunu tamir eder misin?' dedi. 'Bakarım, gönderin,' dedim, gönderdi. Selami geldi, gitti. Bu bilgisayar yaklaşık dört kere geldikten sonra hard diskini, RAM'ini değiştirdik. Ondan sonra uyum sağlamadı. Benim Halit Esendir'le yedi-sekiz tane konuşmam var. Tamamen bilgisayarla alakalı. Baylok, kripto gibi kelimeleri 15 Temmuz'dan sonra öğrendim.

Bank Asya'da 2010'dan beri hiçbir hesabım yok. Yurt dışında Azerbaycan'a, Almanya'ya, Avrupa'ya çıktım. Casper Bilgisayar Ödülleri kapsamında ödüllendirilmek için bayilerini gönderiyorlardı, onlarla alakalı çıktık. Azerbaycan'a bir kere gittim. Orada Azerbaycan Türkiye Derneği vardı. O derneğe 'Azerbaycan'dan iş alabilir miyim?' diye üye oldum. Ve orada gerçekten bir Azeri iş adamıyla tanıştım. Azerbaycan Milli Havayolları, Turan Air Havayolları'nın işini yaptım. İşyerimde arama yapıldı, tek tek kitaplarım incelendi. Bir tane yasaklı kitap asla görülmemiştir, zaten satmam.

Aylık gelirim yayınevinden yaklaşık 2500 TL. Artı, 2300 TL maaşım var. Yapı Kredi'den çektim. Garanti Bankası'ndan çektim. Bank Asya'dan belki eskiden çektim. Çünkü Bank Asya'yla şu anda dokuz senedir çalışmıyorum. Bir kere 30.000 TL çektim, daha sonra 22.000 TL falan çektim. Dört-beş senedir şu telefonları kullanıyorum. Bu da daha önceki kullandığım hat. Melek Kopuz eşimdir, Şaban Kopuz yeğenimdir. Bank Asya hesabı olup olmadığını bilmiyorum çünkü onlar Karamürsel'de öğretmendi. İhraç edildiler. Hayati Kopuz, o da yeğenim, büyük yeğenim. Bank Asya hesabı olup olmadığını bilmiyorum.

Hiç sohbetlere gitmedim. Gitmememin sebebi şu,

çünkü özür diliyorum. İki tane olay başımdan geçti. Birincisi, ben kitapları yayınlayınca tabii ki Türkiye'nin en çok kitap satan firmalarına dağıttırmak isterdim. Benim kitabım D&R, Kitapyurdu gibi yerlerde satarken NT'yi rahatsız ettim. NT, benim kitabımı asla dağıtmadı. Çünkü gazeteden ayrıldıktan sonra bir boykot var. Yayıncılık ismiyle Twitter hesabım var. Oradaki paylaşımlar siyasi değildir. Yaptığım bazı paylaşımları da hatırlamıyorum.

Mütalaayı kabul etmiyorum. Önceki savunmalarımı tekrar ediyorum. 2010'dan beri Bank Asya hesabını kullanmamaktayım. Çok öncelerinde açılmış bu hesaplar. Ben gazetede 1998-2000 yılları arasında çalıştım. Bank Asya hesabı da burada çalıştığım için otomatik açılmıştır. 2000 yılında gazeteden ayrıldım, kendi kitapçı dükkanımı açtım. Tanıkların aleyhe beyanlarını kabul etmiyorum. Bu tanıkların bir aleyhe beyanlarının bir cümlesi dahi doğru olsa, 15 yıl bana ceza verin. Benim bu örgütle bir ilgim ve alakam asla yoktur. Suçsuzum. Beraatıma karar verilsin. Mahkeme aksi kanaatte ise hakkımda lehe olan hükümler uygulansın. Hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına karar verilsin," şeklinde beyanda bulunmuştur.

# 21.

# "İNSAN HİKAYESİ Mİ, KOMPLO TEORİSİ Mİ?

O günleri yaşattın bana, avukatım. Bayağı da tutuk konuşmuşum. Sonuçta üç kişilik mahkeme heyeti. Savcıyı da sayarsak dört kişilik heyüla bir heyet. Kürsüleri yüksek. Ben, sanık sandalyesinde böcek gibi hissetmiştim mahkeme salonunda.

Hakim ve savcıların giydikleri cübbeler de çok etkileyici. Tesirli, eziyor insanı. Arkalarında "Adalet, mülkün temelidir" yazıyor koca koca. Mülk, arazi demek. Adaletle arazinin ne alakası var Allah aşkına? Arazi, adaletin temeli nasıl oluyor? Onu da anlamış değilim. Senin bilgin var mı bu konuda, avukatım?

- Ben avukatım, Müslim Bey. Bilmesem çok ayıp olur herhalde. Mülk kelimesi arazi anlamına gelmekle birlikte mahkemelerde yazılı olan "Adalet, mülkün temelidir"deki mülk kelimesi devlet, ülke, iktidar, düzen, egemenlik, saltanat anlamında kullanılır. Yani adalet devletin temelidir demektir. Bu söz de Hazreti Ömer'e aittir. Sanıldığı gibi Atatürk'e ait değildir.

- Hay Allah razı olsun. Kafamdaki bir soruyu daha çözdün.

- Ben değil, senin problemini, seni savunan avukatın çözmüş. Allah'ın izniyle. Savunmasını pek beğendim.

-Ne olur, onu da okur musun? O günleri iyice hatırlayayım ben bir daha.

Okudum:

"Efendim, Sayın Savcılık geçen celsedeki mütala-

asında sanığın silahlı terör örgütüne üyelik dolayısıyla cezalandırılmasını talep etmiştir. Ancak bu talep ve ileri sürülen gerekçeler dosya içeriği ile maddi gerçeklerle uyuşmamaktadır. Şöyle ki:

Savcılığın 1988-1997 yılları arasında kapatılan Feza Gazetecilik A.Ş.'de çalışmış olmasını örgüt üyeliğinin delili olarak göstermesi kabul edilemez. Zira o yıllarda herkes, hatta devleti yönetenler dahi adı geçen oluşumu masum ve yerli bir hizmet hareketi olarak görmekteydi. Hatta bazı konularda karşılıklı yardımlaşmaktaydılar. Üstelik sanığın bu çalışması adı geçen iş yerinde çıkarılmak suretiyle sona erdirilmiştir. Dolayısıyla çok eski yıllardaki bu çalışmanın örgüt üyeliğine delil olarak kabulü hukuken mümkün değildir.

Diğer bir husus, savcılığın dayandığı sanığın Azerbaycan Diyalog ve Kardeşlik Derneği'ne üye olmasıdır. Ancak daha önce de belirttiğimiz gibi, İstanbul Valiliğinin 9/11/2017 tarihli yazısında adı geçen derneğin OHAL Kanun Hükmünde Kararname kapsamında olmadığı ve aynı valiliğin şu tarihli yazısında da sanığın şu sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile kapatılan derneklerden hiçbirinde yöneticilik yapmadığı bildirilmiştir.

Diğer bir husus, sanığın Halit Esendir isimli şahıs ile görüşmesi de örgüt üyeliği için savcılık tarafından delil olarak ileri sürülmüştür. Bunun da kabulü mümkün değildir. Zira Halit Esendir isimli kişi, Zaman Gazetesi'nde müvekkille aynı dönemde bir süre çalışmış ise de aralarında hiçbir zaman iyi bir ilişki olmamıştır. Ve ayrılıktan sonraki son ilişkilerinin de bir bilgisayar tamiri için olduğu sanık tarafından ısrarla belirtilmiş, hatta bu hususta tanık da gösterilmiştir.

Diğer bir delil, sanığın Bank Asya'da hesabının bulunduğu iddiasıdır. Oysaki sanığın sorgusunda da belirttiği gibi, bu hesap 2010 yılından beri kullanılmayan bir hesaptır. Bu husus gerek Bank Asya'nın gerekse diğer ilgili kuruluşların mahkemeye gönderdikleri yazılı cevaplarla doğrulanmıştır.

Diğer bir dayanak, Fevzi, Zekeriya ve bir de imzasız ihbarda bulunan kişilerin asılsız ihbarlarıdır. Ancak söz konusu ihbarcıların sanık hakkında somut bir şekilde bilgi ve görgü aktarmadıkları, daha ziyade tahmin ve kanaatlerini bildirdikleri ve bunları da sanığın Sızıntı Dergisi ile Zaman Gazetesi'nde çalışmış olmasına dayandırdıkları görülmektedir. Dolayısıyla bu ihbarcıların söylemlerinin de örgüt üyeliğinin delili olarak kabulü mümkün değildir.

Savcılığın iddialarına karşılık dosyadaki delilleri incelediğimizde ise şunları görüyoruz:

Öncelikle dijital materyalin incelenmesine dair Mayıs şu tarihli uzman bilirkişi raporunda aynen şöyle denilmektedir: 'İmaj içerisinde yapılan incelemede silahlı terör örgütü ve 15 Temmuz 2016 tarihli hain darbe girişimi ile ilgili olabileceği değerlendirilen herhangi bir veriye rastlanmamıştır.'

Diğer bir husus, İstanbul Valiliğinin dosyada mevcut şu yazısında da sanığın ByLock kaydının bulunmadığı, Bank Asya'da yeni veya para artışı yapılmış bir hesabının bulunmadığı, PYD ile iltisaklı herhangi bir sendika veya dernek üyelik kaydına rastlanmadığı açıkça belirtilmiştir.

Diğer bir husus, Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumunun şu tarihli yazısında sorgusu yapılan GSM hattından ByLock sunucusu olduğu belirtilen hedef

hatlara doğru herhangi bir trafik kaydına rastlanmadığı belirtilmiştir.

Yukarıdaki hususların tümünü birlikte değerlendirdiğimizde iddia makamının sanığın terör örgütüne üyeliği iddiasının zorlama bir iddia olduğu ve gerçeklerle bağdaşmadığını görmekteyiz. Zira silahlı terör örgütüne üyelik suçunun oluşabilmesi için her şeyden önce örgütle organik bağ kurulması ve kural olarak bu bağın süreklilik, çeşitlilik ve yoğunluk gerektiren eylem ve faaliyetlerle desteklenmesi aranmaktadır."

Gerek Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun gerekse Yargıtay 16. Ceza Dairesi'nin kararlarında da benimsenmiş olan ana prensibe göre, ceza mahkumiyeti herhangi bir ihtimale değil, kesin ve açık bir ispata dayanmalıdır. Bu ispat, hiçbir şüphe ve başka türlü oluşuma imkan vermemelidir. Toplanan delillerin bir kısmına dayanılıp diğer kısmı göz ardı edilerek ulaşılan kanaate değil, kesin ve açık bir isnada dayanmalıdır.

Yüksek de olsa bir ihtimale dayanılarak sanığı cezalandırmak, ceza muhakemesinin en önemli amacı olan gerçeğe ulaşmadan hüküm vermek anlamına gelecektir. Bir takım zorlama ve varsayımlara dayanılarak müvekkilim sanığın böylesine ağır bir suçtan cezalandırılması, dosya içeriğine, adil yargılanma prensibine, şüpheden sanık yararlanır ilkesine aykırı olacak ve mahkumiyet kararının her türlü şüpheden uzak bir şekilde tam bir vicdani kanaat ile oluşması da gerçekleşmeyecektir.

Sayın Başkanım,

Nitekim mahkemeniz de bozmadan önceki kararında yukarıdaki gerekçeleri benimsemiş, dikkate almış ve çok yerinde olarak sanık hakkında mahkumiyete yetecek delil

bulunmadığından beraat kararı vermiş bulunmaktadır.

Dolayısıyla sonuç olarak, dosya içeriği dikkate alınarak ve yukarıda açıklamaya çalıştığımız gerekçelerle bir önceki kararda olduğu gibi bu defa da sanık hakkında beraat kararı verilmesine saygılarımızla talep ve arz ederiz, efendim.

# 22.

# ADALET ZAFERİ Mİ, ADALETSİZLİK Mİ?

“Avukatın seni çok özlü, çok güzel savunmuş, Müslim Bey. Mahkeme heyeti gerçekten hukukçuymuş ve zanla değil, kanunları esas alarak değerlendirme yapmış. Bayıldım. Beraat kararına Yargıtay emsal kararlarını dayandırarak vermiş.”

“Ne olur avukatım be. Savunmamı okudum. Avukatımın savunmasını da. Tamam, olsun bari. Mahkemenin değerlendirmesini oku da tamam olsun. Beraat kararını duyduğumda yaşadığım sevinci, hadi şimdi de sen bir daha yaşat bana. Olmaz mı?”

Dilimin ucu kesikti benim. Bir doktor, biyopsi için ucundan bir parça keserken fazlaca kesmiş, üstelik dikişi de çok kötü yapmış. Bu yüzden 20 senedir konuşurken dil ucuma iğne batar gibi elektriklenme acısı duyuyorum. Önce çok kızmıştım doktora. Geriye dönüşü yoktu çünkü yaptığının. Sonra düşününce sevdim derdimi. Çok söz yalansız olmaz derler ya. Dilimdeki ağrı, dilime sahip olmayı öğretti bana.

Rabbimle irtibatımı sağlamlaştırdı. Bu yüzden şikayetim yok. Fakat fazla konuşunca ağzım kuruyor. Bu durumda ağrının şiddeti çoğalıyor. Şimdi de öyle olmuştu. Lakin Müslim Bey’in heyecanını, beraat sevincini bir daha yaşamasına mani olmamalıydım. Yanımdaki zeytinyağı şişesinden bir yudum aldım. Biraz da sıcak su içtim.

Bunlar dilimin acısını hafifletiyordu. Gerekçeli kararı aldım. Mahkeme heyetinin değerlendirmesini okudum:

**Mahkeme Heyetinin Değerlendirmesi**

Bu açıklamalar ışığında tüm dosya kapsamı ile birlikte değerlendirildiğinde, her ne kadar sanık Müslim Kopuz hakkında silahlı terör örgütüne üye olma suçundan cezalandırılması istemiyle mahkememizde kamu davası açılmış ise de sanığın aşamalardaki savunmalarında ByLock kullanmadığını, Bank Asya'da uzun süre önce açılmış hesabının bulunduğunu, bu hesabı ise 9 yıldır kullanmadığını, Halit Esendir ile birkaç kez yanlışlıkla iş için telefonla görüştüğünü, daha önce Zaman Gazetesi'nde çalıştığını ancak buradan uzun süre önce kovulduğunu, yayın işinde olduğundan yayınevi ve matbaa açtığını, herhangi bir örgütsel sohbete katılmadığını, tanıkların doğru söylemediğini beyanla, üzerine yüklenen suçlamaları kabul etmediğini ifade ettiğini, yapılan araştırmalarda sanığın savunmalarının aksini gösterir herhangi bir delilin bulunmadığını...

Zira sanığın savunmasında belirttiği gibi, sanığın ByLock kaydının olmadığı, Bank Asya hesabının 1998 yılında açılmış olduğu, FETÖ Silahlı Terör Örgütü elebaşısının talimatı süreci sonrasında sanığın hesabında önemli bir bakiye artışının olmadığı, hesap ekstresi içerisinde zekât, bağış, himmet, kurban, burs ve başka herhangi bir para transferinin gerçekleşmediği, sanık savunmasının Bank Asya hesap hareketlerinin beyanıyla örtüştüğü, FETÖ ile iltisaklı olduğundan bahisle kapatılan sendika üyeliğinin bulunmadığı, FETÖ ile iltisaklı olduğundan bahisle kapatılan Feza Gazetecilik AŞ'de 1997 tarihleri arasında çalışmasının bulunduğu...

Sanığın, İçişleri Bakanlığı'nın şu tarihli, şu yazısıyla FETÖ ile ilişkili olabileceği hakkında bilgi verilen Azerbaycan Diyalog ve Kardeşlik Derneği'nde şu tarihler

arasında yönetim kurulu asil üyeliğinin bulunduğu, bunun dışında OHAL KHK'ları kapsamında olmayan derneklerde de üyeliğinin olduğu, tanıklardan Feyzi'nin alınan beyanında sanığın sadece Sızıntı Dergisi yöneticisi olduğunu bildiğini beyan ettiği, bunun dışında örgütsel bir faaliyetinden bahsetmediği, tanık Okan'ın alınan beyanında sanık hakkında yapılan ihbardan haberinin olmadığını, kendisi tarafından yapılmadığını ve sanığı tanımadığını beyan ettiği...

Tanık Zekeriya'nın alınan beyanında sanıkla 2013 yılında tanıştıklarını, kendisine ait kitabı sanığın bastırdığını, bu süreçte sanığın evine birkaç kez gittiğini, bu evde sohbetler yapıldığını ve örgüte maddi destekler yapıldığını gördüğünü beyan ettiği... Ancak tanığın beyanının herhangi bir delille desteklenmediği, sanığa ait dijital materyallerde Zaman Gazetesi, Aktif Haber, Rota Haber, Bugün TV, Samanyolu Haber, STV, Hergül.org, Fethullah Gülen ve Kakao Talk isimli uygulamalara ait kalıntılara rastlandığı...

Sanığın iddia edilen eylem ve faaliyetleriyle sanığın konum ve kişisel özellikleri ve benzer konudaki Yargıtay 16. Ceza Dairesi'nin şu tarihli ve 2227 karar sayılı ilamı ile sanığın örgütle iltisaklı İmamoğlu Eğitim İthalat İhracat AŞ isimli şirketle çalışma kaydı ve aktif eğitim sendikasıyla Sivas Eğitimciler Sendikası'na üye olmaktan ibaret eylemlerinin dosyaya yansıyan kişisel özellikleri ve hükme esas alınan savunmasıyla olay ve olguların nitelik ve mahiyetleri nazara alındığında, silahlı terör örgütüne yardım kastıyla gerçekleştirildiği değerlendirilemeyeceği cihetle atılı suçtan beraatı yerine delillerin değerlendirilmesinde düşülen yanılgı sonucu yazılı şekilde mahkûmiyetine karar verilmesinin

Yargıtay … tarih ve … sayılı ilamıyla yeterli güce ulaşıncaya kadar alenen kriminalize olmamaya özen göstermesi gerçeğine nazara alındığında örgüte müzahir sendika üyesi olduğu, bu sendikada bir süre iş yeri temsilciliği yaptığı. Yine kendisinden ele geçirilen dijital materyallerin incelenmesinde de FETÖ elebaşına ait videolara rastlanan sanığın eyleminin savunması, konumu ve kişisel özellikleri dikkate alındığında, sempati ve iltisak boyutunu aşan örgüt üyesi olduğunu ispat etmeye yeterli örgütsel faaliyetler kapsamında değerlendirilemeyeceği gözetilerek beraatı yönünde hüküm kurulması gerekirken yazılı şekilde mahkûmiyetine karar verilmesi de nazara alındığında, sanığın eylemlerinin sempati ve iltisak boyutunu aşan silahlı terör örgütüne üyelik suçunun oluşabilmesi için gerekli olan örgütle organik bağ kurma, süreklilik, çeşitlilik ve yoğunluk gerektiren örgütsel eylem ve faaliyetler kapsamında değerlendirilemeyeceği ve silahlı terör örgütüne üye olma suçunun oluşturamayacağı anlaşılmakla sanığın üzerine yüklenen silahlı terör örgütüne üye olma suçunu işlediğini gösterir her türlü şüpheden uzak, mahkûmiyetine yeterli, inandırıcı ve kesin delil elde edilemediğinden; şüpheden sanık yararlanır ilkesi de gözetilerek üzerine yüklenen suçu işlediğinin sabit olmaması sebebiyle sanığın CMK'nın .. maddesi uyarınca beraatine karar vermek gerektiği vicdani sonuç ve kanaatine varılarak aşağıdaki şekilde hüküm kurulmuştur:

**Hüküm Gerekçesi**

Yukarıda açıklandığı üzere her ne kadar sanık Müslim Kopuz hakkında silahlı terör örgütüne üye olma suçundan cezalandırılması istemiyle kamu davası

açılmış ise de sanığın üzerine yüklenen suçu işlediğini gösterir her türlü şüpheden uzak, mahkûmiyetine yeterli, inandırıcı ve kesin delil elde edilemediğinden; şüpheden sanık yararlanır ilkesi de gözetilerek üzerine yüklenen suçu işlediğinin sabit olmaması nedeniyle, sanığın şu madde uyarınca beraatine...

"Gözün aydın Müslim Bey…" dedim.

"Elhamdülillah..." diye, Müslim Bey'in sesi duyuldu.

# 23.

# KALBİN FISILTILARI: BIR İMANIN DOĞUŞU

Okuduğum beraat kararından sonra Müslim Bey kalktı, yanıma geldi, kucakladı beni. Başını omzuma koyup bir süre ağladı. Sonra da, "Ben sana sarılmadım avukatım," dedi. "Senin şahsında bana beraat kararı veren hâkimlere sarıldım. Mahkemenin fizik yapısı bunu orada yapmama izin vermiyor. İçimde kalmıştı. Bunu da seninle giderdim. Hak hukuktan, kanunlardan ayrılmayan ve talimatlara göre değil, Allah korkusu duyarak vicdani kanaatlerine göre delillerle karar veren hâkimlerden Allah razı olsun. Talimatla karar verip zulme ortak olan hâkimleri de Allah'ın Adl sıfatının temsilcisi olan hâkimlere havale ediyorum."

"Hadi bakalım Müslim Bey, ben çok yoruldum ama senden de bugün çok şey öğrendim. Allah razı olsun. Naylon fatura konusunda kesinleşen mahkeme kararına biz çalışacağız. İade-i muhakeme yani yargılamanın yenilenmesi sebebi bulabilirsek belki seni oradan da kurtarabiliriz nasipse. Ama beceremesek de hapse girmeyeceksin. Çünkü 8 ay devletten hapis alacağın var. Onu mahsup ettirir, denetimli serbestlikle geçirirsin geri kalan cezanı. Bu durumda devlete haksız hapisten dolayı tazminat davası açamayacağız tabii."

"Vallahi ne diyeyim, bilmem ki. Önce ödümü koparttın. Altı buçuk sene hapis kesinleşmiş dedin. Sonra da sevindirdin beni. Ne diyeyim? Allah razı olsun. Bu iş Nasrettin Hoca'nın eşeğini kaybettirip sonra da bulma hikâyesine benzedi."

"O hikâyeyi duymadım," dedi Müslim.

“Anlaşıldı. Müslim’in dilimi şişirme niyeti var,” dedim içimden. Şaka bir yana, dilimin kesik olduğunu ona söylemedim. O sadece kendini engelli sanıyor. Ben de dilimden dolayı engelli raporu alabilir miyim, onun gibi? Neyse.

“Tamam, Müslim Bey, anlatayım. Nasrettin Hoca kasabanın pazarına gider, eşeğini bir yere bağlar, alışverişini yapar. Döndüğünde eşeğini bağladığı yerde bulamaz. Hemen bir tellal tutar. Tellalı şöyle bağırır: ‘Eşeğimi kim bulup getirirse semeriyle, yularıyla ve üstündeki her şeyiyle beraber eşeğimi ona vereceğim!’ Hoca Efendi’nin bu sözlerini duyanlar, ‘Eşeği bulana verecek olduktan sonra ne diye arıyorsun?’ derler. Hoca cevap verir: ‘Kaybolan şeyi bulmanın keyfini siz bilemezsiniz!’”

Müslim Bey bu hikâyeyi duyunca koltuğuna oturdu. “Kaybolan şeyi bulmanın keyfini bilmeyiz, Rabbim,” dedi. “Doğru ama bu keyfi bilen var,” diye ekledi sonra. Hüzünlenmişti Müslim Bey. Çok duygulanmıştı. Ne düşündüyse artık.

“Kaybolan şeyi bulmak keyiflidir,” dedi tekrar.

“Hayırdır Müslim Bey, bir yarana mı dokundu bu laf?”

“Dokundu ya, kime dokunmaz ki? Düşünsene avukatım, çöldesin. Eşeğinin üstünde suyun, ekmeğin, azığın... her şeyin var. Yorgunluktan gözlerin kapanmış, uyuyakalmışsın. Gözlerini açınca da eşeğinin kaybolduğunu fark etmişsin. Orada tellal yok ki. Başka su yok, başka ekmek yok. Kum ve kavurucu güneş var. Ölümün mukadder, kaçınılmaz.

Nitekim bir iki gün sonra dilin damağın kurumuş,

gözlerin feri gitmiş, son nefesinin çıkıp gitmesini bekliyorsun. İşte tam o anda eşeğinin döndüğünü, üzerinde de suyun, ekmeğinin durduğunu fark ediyorsun. Söyle avukatım, bu durumda sen olsaydın ve eşeğin sana geri dönseydi nasıl sevinirdin?"

"Müslim Bey'e bak sen ya! Konuyu ne güzel bir yere bağladı," diye düşündüm. Ardından ona, "Kutsi hadis meali bu," dedim. "Anlam Allah'tan, kelimeler Efendimiz'den."

Allah, kendisinden uzaklaşmış, Rabbini unutmuş... bu dünyaya niye geldiğini bilmeyen ve aramayan kullarından biri, aklını kullanıp da Rabbine döndüğünde, Allah'ın nasıl sevindiğini anlatmak için anlattığı bir hikâye bu, Efendimiz'in.

Öylesine sevinirdim ki Müslim Bey, 'Allah'ım, sen benim kulumsun. Ben de senin Rabbinim' derdim sevincimden. Şaşırırdım yani."

"İşte Rabbimiz Allah da ondan kaçmış, uzaklaşmış bir kulu, ona dönüp 'Rabbim' dediği zaman, senin dediğin gibi öyle söylediğini ifade ediyor," dedi Müslim.

"Bu nasıl bir sevgi, bu nasıl bir muhabbet, azizim," dedim. "İnsanın dili tutuluyor. Ve dünya denilen bu çölde Allah'sız nasıl yaşanılır, hiç bilmiyor ve anlamıyorum. Yahu hiç hükmündeki insanın yaptım, ettim, becerdim diye böbürlenerek dolaşmasını anlamıyorum. Karınca olduğunu fark etmez mi insan hiç?" dedim.

Ve,

Dedim lütuf, dedi nasip.
*Dedim nasip, dedi gayret.*
*Dedim gayret, dedi niyet.*
*Dedim kalp, dedi vicdan.*
*Dedim vicdan, dedi insan.*
*Dedim insan, dedi eşref.*
*Dedim eşref, dedi şeref.*
*Dedim sen kimsin?*
*Dedi ben varım.*
*Dedim biz kimiz?*
*Dedi siz misafir.*
*Dedim niye geldik?*
*Dedi doymaya ve beni bilmeye.*
*Dedim ya sonra?*
*Dedi sorguya.*
*Dedim zor mudur?*
*Dedi amelin bol mudur?*
*Dedim ama.*
*Dedi kurcalama.*
*Dedim adın ne?*
*Dedi baki.*
*Dedim yani.*
*Dedi Hüvel-Baki.*
*Ya Baki, entel Baki.*

# 24.

# ZALİMİN AYNASI: İNSAN

“Of avukatım of! Ayaklarımı bu dünyadan kestin. Ben şimdi ne yaparım? İşime gücüme nasıl bakarım? Beni böylesine seven bir Rabbim varken başka şeylerle nasıl oyalanırım?” dedi Müslim Bey.

“Müslim Bey, ondan başka bir şey yok ki. Her iş, her olay, her olgu, her suret, onun isimlerinin tecellisi. Kainatta ondan başka bir şey yok. Bu yüzden neyle oyalanırsan oyalan, ne yaparsan yap, hep onu bulacak, hep onunla olacaksın. Bu bilinci taşıdıktan sonra her şeyi yapabilirsin. Baksana bugün yaşadığımız olaylara. Üç senedir kesinleşmiş hapis kararı infaza düşmemiş. Özgürce dolaşıyor, çalışıyorsun. Terör örgütü suçlamasıyla ağır cezada yargılanmışsın. İki defa beraat etmişsin. Bu sevinçle Rabbinin kullarına daha çok hizmet etme kapısı açılmadı mı sana?” dedim.

“Rabbini anlatan kitapların basım ve dağıtım işi seni bekliyor. Söz, ben de senin hikâyeni kitaplaştıracağım nasipse. Okuyanlar ibret alsın, umut olsun. Allah’ın memleketinde yaşadıklarını ve Allah’ın memleketinde asla kimseye zulüm yapılmadığını öğrensinler. Zulüm gibi görünen şeylerin içindeki hayrı fark etsinler. Kini, nefreti, düşmanlığı terk etsinler,” diye ekledim.

“Bak, bir güneş nasihatinde ne demişim: Kin duyduğunuz, nefret ettiğiniz, düşmanlık beslediğiniz kimselere hayran olduğunuzun farkında mısınız?” dedim.

“Kin, nefret, düşmanlık duymanızın sebebi hayranlı-

ğınızdır. Nitekim onun konumunu elde ettiğinizde tıpkı onun gibi davranır, elinizin altındakilere dar edersiniz dünyayı. Bu yüzden zalimlere hayran olmaktan vazgeçin. Vazgeçin ki kin, nefret, düşmanlık hisleriniz yok olsun."

"Allah Allah!" dedi Müslim Bey. "Zalimlere hayranlık duyduğumu hiç düşünemem. Ama galiba doğru. Hayranlık duymasak onlara neden kızalım, öfkelenelim, düşman olalım? Sonuçta onlar da Allah'ın kulları ve ne yapıyorlarsa Allah'ın izniyle yapıyorlar yaptıklarını. Kızmamız onların yerinde olmak istememizden kaynaklı. Neden onlar ezen, biz ise ezilen olalım? Aslında ezen biz, ezilen de onlar olmalıydı."

"Aynen öyle kardeşim," dedim. "Bu konuda Ordinaryüs Profesör, Hukuk Profesörü Hıfzı Veldet Velidedeoğlu'nun 70'li yıllarda Cumhuriyet Gazetesi'nde yazdığı ve o zaman okuduğum makalesinde anlattığı bir hadise var. Bak, 50 yıl geçti aradan, unutmadım.

Orduda yedek subayken bir Doğulu vatandaş emir eriymiş. Kışlaya geldiğinde bakar ki emir eri, bir başka Doğulu askerin ağzını burnunu kırmış. Çok kızar. Emir erini azleder ve dayak yiyen askeri kendisine yeni emir eri yapar. Aradan çok geçmez. Bir gün yine kışlaya geldiğinde bakar ki bu dayak yiyen yeni emir eri de tıpkı önceki emir eri gibi bir başka Doğulu askerin aynı şekilde ağzını burnunu kırmış."

"Çok doğru dedin, avukatım. Baksana, insan zalime hayranlık duymasa, muhalefette zalime veryansın eden insanların iktidara geldiklerinde tıpkı eski zalimler gibi zalime dönüşmelerinin başka izahı yok ki. Gene de kural bu olmamakla birlikte istisnaları yok değil, Müslim Bey. Ömer bin Abdülaziz, Harun Reşit ve belki de Gandhi'yi

istisna edebiliriz. Ve belki de şimdiki Recep Tayyip Erdoğan'ın iktidardaki ilk on senesini," dedim.

"Demek ki dönüşüm birden olmuyor. Orada da tediricilik var. Zamanla bozuluyor insan. Ve bozulduğunu fark etmiyor demek," dedi Müslim.

Dilim isyan ediyordu: Yeter, konuşma. Sus artık! Buna rağmen dayanamadım. Biraz su içtim, ağzıma zeytinyağı aldım bir yudum. Devam ettim konuşmaya:

"Bu konuyu tarihçiler çok güzel anlatmışlar, Müslim Bey. Mete Han, imparatorluğu beraber kurduğu can dostlarının kimisini infaz, kimisini sürgün etmiş. Nihayet en yakınındaki dostuna sıra gelmiş. İdam sehpasında Mete'ye seslenir:

'Mete, falan savaşta senin canını kurtarmadım mı? Falan yerde senin yerine ok yemedim mi? Bu imparatorluğu seninle beraber biz kurmadık mı?'

Mete cevap verir: 'Söylediklerinin tamamı doğru, kardeşim.'

'Peki o zaman şimdi beni neden infaz edip öldürtüyorsun?'

Ah sevgili kardeşim, der Mete Han. 'İmparatorluğu kurarken bana senin gibi vefalı, yiğit birileri lazımdı. O da sendin. Lakin artık ben imparator oldum. Şimdi de bana yiğitler değil, dalkavuklar lazım. Senin de dalkavukluk yapma şansın yok. Bu yüzden infaz ediliyorsun.'"

"Gerçekten yazıtlarda böyle yazıyor mu, avukat bey?" dedi Müslim.

"Aç bak," dedim

# 25.

# KAN BAĞLARININ GÜCÜ: MİRAS VE İHANET

"Hadi Müslim kardeşim, seni uğurlayayım artık. Gerçekten yoruldum. Neredeyse bütün gündür seninleyiz. Ama değdi doğrusu. Ben çok mutlu oldum."

"O zaman müsaadenle seni biraz daha mutlu etmeme izin ver, avukatım," dedi.

Ve cebinden tebligat zarfıyla beraber bir mahkeme kararı çıkarıp bana uzattı.

"Buna da bir bak da öyle gideyim abi," dedi.

"Bu sana ne zaman geldi?"

"Dün geldi," deyince karara baktım. Neyse ki ceza mahkemesinden gelen bir karar değildi. Karamürsel Asliye Hukuk Mahkemesi'nin gerekçeli kararıydı. Davacılara göz attım; iki davacı vardı:

* Güllü, Batum'dan, Gürcistan'dan.

* Halime, Karamürsel'den.

* Nuray, Ankara'dan.

Üçmüş davacılar. Davalılar ise Hasan, Hayati, Mehmet, Rahmet, Şaban, Şükrü ve Müslim olmak üzere yedi kişiydi. Miras bırakan Gülsüm Kopuz idi. Dava ise vasiyetnamenin temfizi davasıydı.

"Müslim Bey, davacılar kim?"

"Kız kardeşlerim abi. Bütün davalılar da kardeşlerim. Ama bu davayı bana niye açmışlar ki? Bilmiyorum. Kaldı ki aramızda hiçbir ihtilaf da yok. Bana bugüne kadar gelen bir tebligat da yok."

“Okuyalım bakalım. Ne davasıymış bu dava ve haberin olmadan nasıl sonuçlanmış?”

Mahkeme kararını incelemeye başladım:

Mahkememizde görülmekte bulunan vasiyetnamenin temfizi davasının yapılan açık yargılaması sonunda gereği düşünüldü. Davacı vekili dava dilekçesinde özetle; işbu dilekçeyle mahkememizden vasiyetnamenin temfizi talebinde bulunan davacı müvekkiller ile davalılar kardeş olup anneleri M. Gülsüm’ün … tarihinde vefat ettiğini belirtmiştir. Dilekçe ekinde sunulan veraset ilamından da anlaşılacağı üzere, davacılar ve davalılar Müris’in mirasçılarıdır. M. Gülsüm, … tarihinde Gölcük Noterliği’nde şu sayılı ve şu yevmiye numaralı vasiyetname düzenleyerek terekenin bir kısmını davacı müvekkillere bırakmıştır. Vasiyetname, Karamürsel Hukuk Mahkemesi’nin şu sayılı dosyasında şu tarihte açılmış, okunmuş ve kesinleşmiştir. Dosyanın mahkemesinden celbini talep ederiz.

Vasiyete konu taşınmazlar ise şunlardır:

* Kocaeli-Gölcük ilçesi, … mahalle, … ada, … parsel: kayıtlı taşınmaz.

* Kocaeli-Karamürsel ilçesi, şu mahalle, şu parsel: 146 m² yüzölçümlü, iki katlı kargir ev.

Miras bırakan Gülsüm Topuz’un eşi Hüseyin Topuz şu tarihte vefat etmiş, Hüseyin Topuz’a ait miras geride bıraktığı mirasçılar arasında paylaşılmıştır. Vasiyete konu edilen taşınmazlar, miras bırakan Gülsüm’e kalmıştır.

Vasiyetnameye konu taşınmazlardan biri olan Karamürsel ilçesi, Hacı Mehmet Mahallesi, şu ada, şu parsel: Şu kadar yüzölçümlü, iki katlı kargir ev

niteliğindeki taşınmaz, miras bırakanın eşi müteveffa Hüseyin Topuz tarafından zemin katta iki adet dükkân ve üzerinde üç katlı ev olarak yaptırılmıştır.

Fakat bu taşınmazın son durumunu, tapuda ev saf değişikliği yaptırmadan vefat etmiş. Mirasçılar da taşınmazın son durumunu tapuda tescil ettirmemiştir. Yukarıda açıklanan ve mahkemenizce cereyan eden tüm nedenler uyarınca:

* Davamızın kabulüne,

* Vasiyetnameye konu taşınmazların yargılamanın sonuna kadar mirasçıların devir ve intikal işlemlerinin yapılmaması yönünde tedbir kararı verilmesine,

* Gölcük ve Karamürsel Tapu Sicil Müdürlüklerine müzekkere yazılmasına,

* … tarihli Gölcük noterliğinde düzenlenen vasiyetnamenin tenfizine,

* Vasiyetnameye konu taşınmazların tapu kaydının iptaliyle davacılar Güllü, Halime ve Nuray adına, üçte birer pay oranında tesciline,

* Karamürsel ilçesi şu parseldeki zeminde bulunan iki adet dükkânın üzerindeki ikinci kat dairenin davacılar Güllü, Halime ve Nuray'a bırakıldığının tespitine ve eşit pay sahibi olduklarının tapunun beyanlar hanesine yazılmasına,

* Yargılama gideri ve vekâlet ücretinin davalılar üzerinde bırakılmasına karar verilmesini vekâleten arz ve talep ederiz.

Şeklinde talepte bulunulmuş. Mahkeme de davalıların usulüne uygun tebligata rağmen cevap dilekçesi sunmadığını kayda geçirmiş.

“Müslim Bey, bu davaya neden cevap vermediniz? Tebligat yapılmamış olsa dava görülmez. Bak, mahkeme zaten usulüne uygun tebligat yapıldığını söylüyor.”

“Tebligat geldiyse de ben hiç hatırlamıyorum. Kaldı ki vasiyetnameye bir itirazım yok ki. Kabul ediyorum zaten. O mallar kız kardeşlerimin. Kız kardeşlerim ne isterse yapmaya hazırım. Bana haber verselerdi, ben hemen gider tapuyu devrederdim onlara. Onlar benim canım kanım, abi ya.”

“Tamam da, bak o senin ‘canım’ dediğin kız kardeşlerin, bu karara göre 150.000 TL harcı devlet alacak, 300.000 TL avukatlık ücreti, 60.000 TL masraf olmak üzere toplamda 510.000 TL’yi, diğer davalarla birlikte müştereken ve müteselsilen ödemeye mahkûm etmişler seni. Üstelik kız kardeşlerinin avukatı, bu parayı kimden bulursa ondan alır. Faiz ve icra vekâlet ücretini de eklersek bu borç rahat 650.000-700.000 TL’yi bulur. Ve şu an bu borç senin sırtında.”

“Desene abi, sevincim kursağımda kaldı...”

# 26.

# KARDEŞLERİN SINAVI

"Hayır, hayır, kursağında kalmadı sevincin, Müslim Bey," dedim. "Sevincin devam etsin.

"Ama 700 bin TL'lik borç var, dedin."

"Dedim ama, bu kararı zamanında bana getirdiğin için gerekli itirazları yaparak bu kararın kesinleşmesini önleyeceğiz. Ödeme yapmanın önüne geçeceğiz Allah'ın izniyle."

"Yok avukatım, yok. İtiraz etmeyelim buna."

"Anlamadım?"

"İtiraz etmeyelim dedim. Değmez. Kız kardeşlerim aleyhinde bir işlem yapıp onlarla bozuşmayı düşünemem. Dünya malı için değmez."

"Sen ne dediğinin farkında mısın, Müslim Bey? İtiraz etmez, istinafa taşımazsak bu karar kesinleşecek ve sen bir hafta, iki hafta sonra 700 bin TL ödemek durumunda kalacaksın. Hacizlere maruz kalacak, belki de evine, iş yerine hacize gelecekler. Senin çok mu paran var? Bilmediğin bir hazinen mi var senin?"

"Güldürme beni avukatım. Geçiniyoruz işte, o kadar."

"Ama kardeşlerimle bozuşamam. Onlar bana Allah'ın emaneti. Anamın babamın emaneti. Para için, pul için kardeşlerimle kötü olamam."

"Aklın başında değil senin, belli. Bugün çok heyecan yaşadın, öteki âlemlere gittin, hâlâ bu dünyaya dönmedin anlaşılan. Ben de konuşmakta zorlanıyorum

artık. Hadi git şimdi. Ama bil ki Rabbin tarafından sen çok seviliyorsun. Yoksa bu kararı da dün alıp bugün getirmezdin bana. Onun koruması altındasın, bilesin."

"Sağ ol avukatım. Ama... gelen tebligatların derhal avukatlara ulaştırılması bu kadar mı önemli?"

"He ya! Farzlar üstü farzdır bu durum. Gelen tebligatlara yasal süresinde itiraz edilmezse geçmiş olsun. Sen, 'Ben bu kararı kabul ediyorum,' demiş oluyorsun. Ve maalesef bunu sık sık yaşıyoruz. Müvekkiller, gelen tebligatları çeşitli sebeplerden ihmal ediyorlar, avukatlarına ulaştırmayı. Oysa süresinde yapılan itiraz, icrayı durdurduğu gibi hakkın yenmesine mani olabiliyor. İşte şimdi senin bu kararın istinafa gidince kesinleşemeyecek. Avukat bu kararı icraya koyamayacak ve belki de istinafta karar bozulup bu borçtan temelli kurtulacaksın."

"Ama bu durumda kız kardeşlerim, annemizin vasiyeti gereğince hak ettikleri daireleri üzerlerine geçiremeyecekler, alamayacaklar."

"Yanlış bilgi, Müslim Bey. Sen yarın tapuya gidip kendi hisseni kız kardeşlerin üzerine geçirebilirsin. Bu kadar. Buna engel yok ki. Bu mahkeme kararına da gerek yok. Vasiyet uyarınca senin üzerinde duran malı derhal kız kardeşlerine devret. Bu kadar."

"Ben onlara demiştim bunu. Devir için beni çağırmalarını bekliyordum. Onlar da çağırdılar ama böyle çağırdılar işte. Mahkeme kararıyla. Ve sırtıma da gereksiz yere 700 bin TL borç yüklediler."

"Kusura bakma, ben buna izin veremem. Bir yerde bir yanlışlık var. Şu an kız kardeşlerinin de hukuk danışmanı oluyorum adeta. Onların da doğru şekilde

vasiyet uyarınca haklarını almaları için elimden geleni yapacağım. Söz."

"Hadi git şimdi. Ben bu dosyaya biraz çalışayım. Yarın seni bekliyorum, nasipse. Başka kelime söyleme, ha! Ben şiştim, bak."

Müslim Bey, "Peki," dedi. Aksayan ayağıyla, topallayarak ayrıldı gitti. On kardeş olduklarını bilmiyordum.

Hey gidi be... Ne kadınlar, ne analar varmış bir zamanlar. Bir yazımda, "Aile ocağına insan üretim fabrikası" dediğim için tepki almıştım. "Aile hiç fabrika olur mu?" diyenlere hak vermiş, özür dilemiştim. Sonuçta ömür boyu bir ya da iki çocuk yapılan eve fabrika denmezdi, doğru mu?

Peki ama on çocuk, on insan yetiştirilen eve fabrika denmez mi? Sanki fabrika kötü bir şeymiş gibi algılanıyor. Halbuki insanın yaratıldığı kutsal bir mekândan, bir mabedden bahsediyoruz. Allah'ın yaratma sanatının sergilendiği mübarek yer... Bizim köyde, annemin dayısının eşi tam 24 doğum yapmıştı ve 18 çocuğu da hayattaydı. Belki de benim "fabrika" yakıştırmam bu hikâyeye dayanıyor. Ya da denizatının bir doğumda iki bin yavru doğurduğunu bilmemden kaynaklanıyor olabilir.

Neyse, konumuz bu değil tabii. Ama bu analarımıza hayran olmamak mümkün değil. Rahmet diliyorum onlara. Ve elbette bizim anamıza da...

İşte Gülsüm anamız da o yiğit kadınlardan biriymiş. Vasiyet etmiş: "Falan falan gayrimenkullerimi üç kızıma eşit olarak bırakıyorum" diye. Vasiyetini de noter tasdikli yapmış. Gerekçeli karardan anladığım kadarıyla, bu vasiyetname sulh hukuk mahkemesinde açılmış, okunmuş ve kesinleştirilmiş.

Öyle görünüyor ki bütün kardeşler bu vasiyeti kabul etmiş ve itiraz etmemişler. Baksanıza, vasiyetin temsiline ilişkin açılan tapu iptal davasında da hiç kimse cevap dahi vermemiş.

Ama bu işte bir gariplik var. Bakalım, sonunda ne çıkacak?

# 27.

# MİRASIN GÖLGESİNDE KAYBOLAN İNSANLIK

Vasiyet, miras işleri… Çok karışık ve zor işler, gördüğünüz gibi. Ortada paylaşılacak mal olunca kavga da kaçınılmaz oluyor. Bu kavgaların sonu, en iyi ihtimalle küskünlükler ve kırgınlıklarla bitiyor. En kötüsü ise cinayetlere kadar gidebiliyor. Davaların çoğu mal paylaşımı, miras meselesinden kaynaklı.

Bunun olmaması için kendime göre bir formül geliştirdim.

Neden mi? Anlatayım. Gülsüm Ana gibi bir vasiyet yapayım dedim. Hayda, eşimle mutabık kalamadım. "Dediğin gibi olursa falan evlada haksızlık olur," dedi. Hayattayken yazlıktaki daireleri çocukların arasında paylaştık. Hayda, yine kimseyi memnun edemedim! Yok, falan filanı kayırmışım. Ona üst kattaki daireyi vermişim, bu yüzden onu sevmiyormuşum. Adil değilmişim. Onun penceresi batıya bakıyormuş, oysa diğerinin penceresi doğuya.

Baktım, olmuyor. Vazgeçtim bölüşmekten. Ortalık yatıştı. Üstelik evlatlarım çok güzel, aklı başında çocuklar. Ama işte konu paylaşmaya gelince işler değişiyor.

Sonra hatırladım, Kabil'in kardeşini öldürme sebebi neydi? Allah, ikiz kız kardeşini Habil'e vermişti. Kabil'e de Habil'in ikiz kardeşini. Kabil, bu dağıtımı kendine göre adil bulmamış ve kardeşi Habil'i öldürüp insanlık tarihindeki ilk cinayeti işlemişti.

Anladım ki bölüşmeyi Allah bile yapsa kavga

kaçınılmaz. Çünkü paylaşılacak bir şey olduğunda kavga eksik olmuyor.

Ne yapmalıydım? Vasiyet yapmak sünnettir. Evet, sünnettir. Ama vasiyet konusunda şimdi bile mutabık kalamıyor, aramız bozuluyor.

Dur ya, dur, dedim. Bu işte bir yanlışlık var. Miras, öldükten sonra söz konusu olabilir. Ama ben ölmedim ki! Neyin paylaşımı Allah aşkına? Neyin vasiyeti? Ne kadar çirkin bir düşünce. Ben ölmedim. Ne zaman öleceğimi de bilmiyorum.

Öleceğim zamana kadar bana emanet edilen mallardan geriye bir şey kalır mı, onu da bilemem ki. Baksanıza, rahmetli babamı hatırlayın. Ne kadar ibretlik bir hikâye. Kalp krizi geçirince, "Öleceğim," düşüncesiyle mallarını bizlere paylaştırdı sağlığında. Ama ölmedi. Krizden sonra tam otuz sene daha yaşadı.

Mallarını dağıttığı için çocukların yanında adeta sığıntı gibi kalmak zorunda kaldı. Bir gün, bir torunu, televizyon kumandası konusunda dedesiyle anlaşamayınca, "Bu ev bizim, dede, senin değil. Kumandayı bana vermen lazım," demiş.

Bunun üzerine bizi çağırdı ve dağıttığı mallarını geri istedi. Çok ibretlik bir olaydı. İşte bu yüzden kimse kusura bakmasın, bu konuda çıkardığım birinci ders: Ölmeden önce miras konusu asla ama asla açılmamalı. Şakası dahi yapılmamalı. Çok ağır ve çirkin bir şey.

İkinci ders ise vasiyet meselesine dair. Eğer vasiyet yapılacaksa, yapanın dışında kimse bilmemeli. Sadece vasiyet sahibi bilmeli. Çünkü nasıl yaparsa yapsın, kimseyi memnun edemeyecek.

Ben mi ne yaptım? Vasiyetname yazdım. Eğer kimseye anlatmayacaksanız size de anlatayım.

Vasiyetim şudur:

Sevgili evlatlarım, eşim, mirasçılarım. Miras haktır ve helaldir. Ne var ki, hepinizden hiçbirinize hiçbir şey bırakamadığım için özür diliyorum. Hiç malım, hiçbir param, pulum, varlığım yok ki size bırakayım. Hakkınızı helal edin bu yüzden. Yok, yok, korkmayın. Üzerimde kayıtlı malları, mülkleri ne bir vakfa verdim ne de birilerine dağıttım. Sadece, bu mallar benim üzerimde görünse de sahibi ben değilim. Ben bir emanetçiyim.

Nitekim bu hususu Rabbimiz kitabında açık ve net bir şekilde belirtmiş:

"Lâhul Mülk."

Nitekim siz de şahitsiniz. Bu malları ben kazanmadım. Rabbim ihsan etti. Allah'ın malını nasıl tasarruf edeyim?

İkram etti, kullandırttı bana. Artık ben O'nun yanına göç ettiğime göre, Rabbim mallarını dilediği şekilde, dilediğine verir, emanet eder. Zaten kitabında da mirasın nasıl bölüşülmesi gerektiğini teferruatıyla belirtmiş.

Sizlere vasiyetim şudur: Rabbimizi dinleyin. O ne diyorsa onu yapın. Sırat-ı müstakimden ayrılmayın. Korkmayın.

Size güzel bir miras bırakıyorum. Evet, benim sahip olduğum şeyler var. Ne mi diyeceksiniz? Bu dünya hayatında hepiniz beni çok mutlu ve mesut ettiniz. Bu yüzden Rabbim hepinizden razı olsun. Hepinize sahip olduğum kitaplarımı miras bırakıyorum.

Okuma ihtimaliniz zayıf, biliyorum. Ama hiç olmazsa kitaplarımı hayatınızda bir defacık olsun okursanız mutlu

olurum. Ne bileyim, belki bana bir Fatiha okumanıza vesile olur. Biliyorum çok meşgulsünüz, çok işiniz var. Okumasanız da olur bu yüzden. Ama Fatiha göndermeyi unutmayın.

Fatiha gönderemezseniz de olur aslında. İyi işler yapın. İnsanlığa faydalı olun. Onlar da benim için Fatiha yerine geçebilir. Sonuçta sizi dünyaya getiren bir vesile oldum ya.

Bir de öldüm diye çok üzülmeyin. Nasılsa çok yakında siz de yanıma geleceksiniz. Efendimiz, ölüm döşeğinde, başında ağlayan Fatıma kızına "Ağlama kızım, yakında sen de yanıma geleceksin," deyince, Fatıma anamız gülmüştü. Ve altı ay sonra o da babasının yanına gitmişti.

Mallar, mülkler sizin değil ki, miras kavgasına değsin.

*İkra!*

*Okuyun kainat kitabını çocuklar.*

*İkra!*

*Okuyun kendinizi.*

*İkra!*

*Okuyun Kur'an'ı.*

Tabii ki aklınızı kullanın. Hadi, kalın sağlıcakla. Allah'a emanet olun.

# 28.

# ACİLİYET: “VASİYETNAMENİZ GEÇERLİ Mİ?

Madem ben bile vasiyetimi yazdım, o zaman Türk hukuk sistemindeki vasiyetname ile ilgili düzenlemeleri gelin, önümdeki Müslim Kopuz ile ilgili gerekçeli karardan öğrenelim. Nasılsa hepimiz öleceğiz; bu bilgiler kalanlara lazım olabilir. Mahkemenin de bu konuda Müslim Kopuz hakkında nasıl karar verdiğini ve neye dayanarak bu kararı aldığını öğrenmiş olalım.

Dava, vasiyetnamenin tenfizi yani yerine getirilmesi talebine ilişkindir. Vasiyet genellikle ivassız, yani karşılıksız bir tasarruftur. Vasiyet alacaklısı, miras bırakanın külli (bütün) halefi, yani genel mirasçısı olmayıp, cüz'i (kısmi) halefi, yani kısmen onun haklarını üstlenen kişi olduğu için, vasiyet olunan mal üzerinde doğrudan hak kazanması mümkün değildir.

Vasiyet alacaklısının alacak hakkının hukuki sebebi olan vasiyet, her ne kadar miras bırakanın sağlığında yapılmış olsa da bu, bir ölüme bağlı tasarruf olduğundan, vasiyet alacağı ancak miras bırakanın ölümüyle doğar.

Vasiyet alacaklısı, kendisine vasiyet edilen şey üzerindeki mülkiyet hakkını ancak bu malın vasiyetin yerine getirilmesi yoluyla kendisi adına tescili sonucunda kazanır.

Vasiyetnamenin temfizi davası, yani yerine getirilmesi davası, vasiyeti yerine getirme görevlisi varsa ona, yoksa yasal atanmış mirasçılara karşı açılır. Vasiyetnamenin yerine getirilmesi ve taşınmazın lehine vasiyet edilen davacı adına tescili için, vasiyetnamenin açılıp okunması,

tüm mirasçıların vasiyetnameyi itirazsız kabul etmesi veya bir yıllık hak düşürücü süre içinde vasiyetnamenin iptali ya da tenkiz (eksiltme) davası açılmışsa sonucunun beklenmesi ve sonucuna göre karar verilmesi gerekir.

Nitekim 14. Hukuk Dairesi'nin şu tarihli, şu sayılı kararı bunu söylemektedir. Kural olarak, taşınmaz mülkiyetinin naklini içeren bir vasiyetnamenin uygulanması için, vasiyet edilen malın vasiyetçinin terekesinde, yani mülkiyetinde olması gerekir.

Davada söz konusu taşınmazın önce vasiyet edene intikali, ardından da davacı adına geçişi yönünden başkaca bir engelin bulunup bulunmadığının araştırılması gerektiği belirtilmiştir. Bu durum, uyuşmazlık konusudur.

Vasiyetnamenin temfizi davasında, davanın kabulüne karar verilebilmesi için vasiyetname konusunun terekeye dahil olduğu belirlenmeli ve dava sonucunda verilecek hüküm, infazda karşılık yaratmayacak açıklıkta olmalıdır.

Miras bırakan, ancak tasarruf özgürlüğünün sınırları içinde mal varlığının tamamında veya bir kısmında vasiyetname ya da miras sözleşmesiyle tasarrufta bulunabilir. Vasiyetnamenin yorumunda irade teorisi uygulanmaktadır.

Öte yandan Türk Medeni Kanunu'nun 559. maddesi gereğince:

* İptal davası açma hakkı, davacının tasarrufu, iptal sebebini ve kendisinin hak sahibi olduğunu öğrendiği tar**ihten başlayarak bir yıl içinde ve,**

* Her hâlükârda vasiyetnamelerde açılma tarihinden, diğer tasarruflarda mirasın geçmesi tarihinden itibaren:

* İyi niyetli davalılara karşı 10 yıl,

* İyi niyetli olmayan davalılara karşı ise 20 yıl geçmekle düşer.

Hükümsüzlük yani vasiyetin geçersizliği, def'i yoluyla her zaman ileri sürülebilir.

Türk Medeni Kanunu'nun 571. maddesi gereğince, tenkis davası açma hakkı, mirasçıların saklı paylarının zedelendiğini öğrendikleri tarihten başlayarak bir yıl içinde ve, her hâlükârda vasiyetnamelerde açılma tarihinden, diğer tasarruflarda ise mirasın açılması tarihinden itibaren 10 yıl geçmekle düşer.

Bir tasarrufun, yani bir işlemin iptali, bir öncekinin yürürlüğe girmesini sağlıyorsa, süreler iptal kararının kesinleşmesi tarihinde işlemeye başlar. Tenkis davası (eksiltme davası), def'i yoluyla her zaman ileri sürülebilir hükmünü içermektedir.

Yukarıda açıklanan maddelerde, ölüme bağlı bir tasarruf olan vasiyetnamenin iptali veya tenkisi davalarını açmak için belirtilen süreler, hak düşürücü süre olarak düzenlenmiştir. Ancak, gerek 559. maddenin 2. fıkrasında gerekse 571. maddenin 3. fıkrasında, vasiyetnameye ilişkin açılmış bir davada hükümsüzlük ve tenkis iddiasının def'i yoluyla her zaman ileri sürülebileceği de belirtilmiştir.

Vasiyetnamenin yorumunda uygulanacak olan genel kurallar ise şu üç başlık altında toplanmaktadır:

**1.** Vasiyetnamenin metnine bağlılık,

**2.** Miras bırakanın iradesine bağlılık,

**3.** Dış etmenlerle bağlılık.

Ölüme bağlı tasarrufun yorumlanmasında genel olarak uygulanacak ilk kural, ölüme bağlı tasarrufun metnine

bağlı kalınmasıdır. Vasiyetnamenin metninde yer almayan bir olgu, vasiyetnamenin yorumuyla var kabul edilemez.

Tasarrufun yorumlanmasında uygulanacak bir diğer kural ise miras bırakanın iradesine göre yorum yapmaktır. Kural olarak, vasiyetnamenin yorumunda, murisin iradesini ayakta tutacak bir yol izlenmeli, azami biçimde miras bırakanın iradesinin açığa çıkarılmasına gayret gösterilmeli ve vasiyetnamenin temfizine imkân sağlanmalıdır. (Genel Kurul Kararı: 7.6.1966 tarih ve 738'e 309 sayılı karar.)

Tüm dosya kapsamı birlikte değerlendirildiğinde:

* Vasiyetnamenin usulüne uygun bir şekilde açıldığı,

* Davanın süresinde açıldığı,

* Davalıların dava konusu vasiyetnameye ilişkin bir itirazlarının olmadığı,

* UYAP sistemi üzerinde yapılan kontrollerde vasiyetnamenin iptaline veya tenkisine ilişkin açılmış ya da karara bağlanmış bir davanın mevcut olmadığı,

* Bilirkişilerce dava konusu taşınmaza ilişkin olarak dava değerinin tespit edildiği,

* Eksik harç ve giderlerin davacı tarafça karşılandığı anlaşılmıştır.

Bu hâliyle, davacıların usulüne uygun bulunan talebinin kabulüne karar verilerek aşağıdaki şekilde hüküm kurulmuştur:

**Hüküm**

Yukarıda açıklanan nedenlerle, davanın kabulüyle vasiyetnamede belirtilen malların davacılar adına 1/3 oranında tesciline karar verilmiştir.

# 29.

# VASİYET Mİ, ADALETSİZLİK Mİ?

Farkındasınız değil mi? Gerekçeli mahkeme kararında açıkça, davalıların dava konusu vasiyetnameye ilişkin bir itirazlarının olmadığı, UYAP sistemi üzerinden yapılan kontrollerde vasiyetnamenin iptaline veya tenkise ilişkin açılmış veya karara bağlanmış bir davanın mevcut olmadığı hususu tespit edilmiş.

Peki, o zaman vasiyet alacaklısı bu üç kız kardeş, bu davayı yedi kardeşe karşı neden açmışlar? Ne gereği vardı ki bu davanın? Hem kendileri dava masrafıyla avukatlık ücreti ödediler, hem de diğer kardeşlere 700 bin TL masraf ve ücret yüklettiler. Belli ki bu üç kız kardeşi birisi veya birileri iyi kandırmış.

Davasız, rahatlıkla çözülebilecek bir konuyu gereksiz yere davaya taşımış. Hem kardeşler arasındaki ilişkiyi dinamitlemiş, hem gereksiz masraf yaptırmış. Yapılması gereken şuydu oysa: Vasiyet hakkı sahibi kız kardeşler, diğer kardeşleri tapuya davet edip vasiyet edilen gayrimenkul üzerindeki hisselerinin kendilerine devrini istemekti. Bu kadar basit.

Ve eğer diğer kardeşlerden biri vasiyete itiraz etmediği hâlde gelip hissesini devretmezse, o zaman sadece devretmeyene karşı temfiz davası açmaları gerekirdi. Acaba bu üç kız kardeşi yanlış olarak kim yönlendirmiş olabilir? Tahmin ediyorum, aklınıza hemen avukat gelmiştir. Çünkü bu işten kârlı çıkan o görünüyor. Fakat ben buna ihtimal vermek istemiyorum.

Bir hukukçunun para için böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Ama hepimiz insanız. Çiğ süt emmişiz. Bunu öğrenmek için Müslim Bey geldiğinde kız kardeşine telefon ettirdim. Lakin açmadılar. Neyse, ben gereğini yaptım. Mahkeme kararını istinaf edip kararın kesinleşmesini önledim. %90 da kararın bozulacağını sanıyorum.

Neden mi? İstinaf dilekçesindeki başlıkları aktarayım size dilerseniz. Siz bile kararın bozulacağını anlarsınız sanırım.

Evet, başlıkları okuyorum sadece:

**1.** Müvekkilime usulüne uygun tebligat yapılarak davadan haberdar edilmemiş, savunmalarını bildirmesine imkân sağlanmamış.

**2.** Taşınmazın aynından doğan davalarda, taşınmazın bulunduğu yer mahkemesi kesin yetkili olduğu hâlde, huzurdaki Karamürsel Mahkemesi, Gölcük Asliye Hukuk Mahkemesi'nin görev alanındaki Gölcük'teki taşınmazlara ilişkin davalara bakmış, tapu tescil kararı vermiştir.

**3.** İmar mevzuatı açısından kat irtifakı veya kat mülkiyeti kurulması mümkün olmayıp, kaçak yapı niteliğinde bulunan ve objektif imkânsızlıkla infaz imkânı bulunmayan vasiyete konu Karamürsel'deki yer hakkında tenfiz kararı verilmesi hukuken kabul edilemez. Karamürsel'deki iki katlı kargir bina vasiyet edilmiş ve bu yıkılıp yerine imara aykırı kaçak bir yapı yapılmışsa, burada olması gereken sadece ana taşınmaz payının tescilidir. Harç ve giderlerin tespitinde de dikkate alınması gereken sadece ana taşınmazın 1/3 değeridir.

Yerel mahkeme, imara aykırı bina yönünden gerekli

araştırma ve incelemenin yapılmadığı da ortadadır.

Vasiyetin kesinleştiği tespit edilmeden tenfiz davası karara çıkarılmıştır. UYAP'tan görebildiğimiz kadarıyla, mahkemenin Karamürsel Sulh Hukuk Mahkemesi'nden talep ettiği vasiyetnamenin açıldığına dair karar yerine alakasız, dava dışı kişilerle ilgili hiçbir ilgisi olmayan bir karar dosyaya gönderilmiş ve buna rağmen yargılamaya devam edilerek dosya karara çıkarılmıştır.

Vasiyetin yerine getirilmesi için dava öncesi müvekkilime hiçbir çağrı, ihbar, ihtar yapılmadan, temerrüt gerçekleşmeden doğrudan davaya başvurulmasında hukuki yarar yokluğu söz konusudur Aksi düşünülse dahi, bu durumda da ortaya çıkan yargılama giderlerinden ve davacı taraf lehine vekâlet ücretinden müvekkilimin sorumlu tutulması hukuka aykırıdır.

Evet, bizim istinaf gerekçelerimiz bunlar.

Müslim Bey, istinaf dilekçesini ve yazdıklarımı okuyunca ikna oldu. "Senin bu yazdıklarını kardeşlerime atabilir miyim?" dedi.

"Tabii ki," dedim. "Ama bu yeterli değil. Sen şimdi hemen git, vasiyet edilen malların üzerindeki hisseni vasiyet alacaklısı kız kardeşlerine devret. Ve benden selam söyle onlara. Onları dava açmaya kim ikna ettiyse onunla görüşüp helalleşsinler. Dava açtıkları diğer kardeşlerinden de özür dileyip helallik istesinler. Senin dediğin gibi, dünya malı için Allah'ın kurduğu rahim bağını koparmak olmaz."

**

Müslim Kopuz, sadece bir isim değil, aynı zamanda bir insanlık hikâyesi... Yüzde yetmiş engelli bir matbaacı, devletin kıskacında kaybolan bir dosya ve vicdanları sarsan bir mücadele.

Bu kitap, adaletin tecellisini bekleyen bir adamın, hayatın cilveleriyle örülü hikâyesini gözler önüne seriyor. Kimi zaman gülümseten, kimi zaman düşündüren ama her anında okurunu derinlemesine etkileyen bir anlatı.

Hayatta hiçbir şey göründüğü kadar basit değildir. Müslim Kopuz'un yaşadıkları, hepimizin bir parçası. Adalet, merhamet ve insanlık gibi yitirdiğimiz değerleri tekrar hatırlamak için bu kitabı mutlaka okuyun.

"Belki de hakikat, en ince ayrıntılarda gizlidir."

D&D YAYINLARI

9 786259 560755